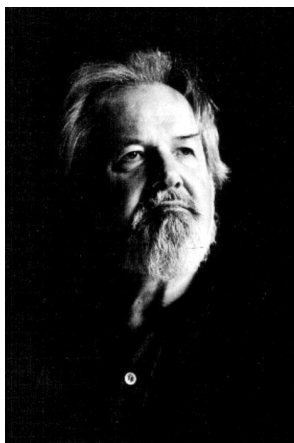

Миодраг Ђукић

ПАПАГАЈ

драма у пет чинова

МИОДРАГ ЂУКИЋ, драмски писац, рођен је 1938. у Прокупљу. Дипломирао је драматургију на Академији за позориште, филм, радио и телевизију у Београду.

Аутор је драмских дела: *Сирин-ииз код Цакера*, изведено у Академском позоришту “Бранко Крсмановић”, 1968. у Београду; *Поштраживање у мошелу* – драма награђена на конкурс Народног позоришта из Београда, где је премијерно изведена 1971. године. Иста драма под називом *Крчмарева смрт* изведена је у Народном позоришту у Лесковцу 1972; *Александар* – премијерно изведена 1974. у Југословенском драмском позоришту у Београду; *Кисеоник* – драма изведена у Народном позоришту у Зрењанину; и Нишу. *Кршичњак* – драма изведена у Народном позоришту у Београду, *Башињиник* – драма штампана у часопису *Театрон* 109; *Светионик* – драма штампана у 23. књизи едиције “Савремена српска драма”; *Млин* – драма штампана у 27. књизи едиције “Савремена српска драма”.

Изведене радио-драме: *Чудан сирин* – Радио Београд; *Мејална кузлица која се койрља* – Радио Београд; *Наследници* – Радио Београд; *Др Келава* – Радио Београд и Радио Варшава; *Превек* – Радио Београд; *Гоџољ* – Радио Београд; *Раде Драинац* – Радио Београд.

Миодраг БУКИЋ

ПАПАГАЈ
драма у пет чинова

ЛИЦА:

ФИЛИМОН ХУБАЧ

ЛУЛА

МАТАТИЈЕ МЕЛХИСЕДЕК

ЕЛЕКТРОНСКА КОКОШКА

ДЕЧАК

ДЕВОЈЧИЦА

ПОРТИР

ДИРИГЕНТ са маском лопова

Маске медведа, вука, лава и других звери

Гласови токи-вокија, појединаца и масе

Пиле

Камерни оркестар

18. новембар 2006. године
у Београду

 ПРВИ ЧИН

Вајарски аићеље са воишћаним фуџурама ђолих људи који око бедара имају иеишкириће. Скулптуре иредсћављају чиновнике Усћанове, иацијениће, лекаре на маскенбалу. На лицима су им маске различитих живошћиња: лава, медведа, мајмуна, вука, лисице, зеца... Свака од њих има своје иособно свећло, иће кад се оно укључи, оне оживљају и ианићомимски се крећу, као живи људи.

Кроз звучник доиуре дрндање креветића и љубавни уздаси, орѓасћични крици сладосћрасне Луле, Филимонове жене.

Он, у симбиози са мајсћором Хубачом, иодељен на две личносћи, сћији на сред собе и ѓласно расћравља сам са собом. Заићим, иева. Расћиресен је и хисћеричан. У зависносћи од ићоѓа која личносћи из њеѓа ироѓовара мења инићонацију и боју ѓласа.

ФИЛИМОН: Дунав, мајсторе, нема лепршаве, плаве таласе, као што лажу бечки веселјаци. Код нас су то муњевити вирови који кључају и даве бледе и испране долине са земљом премреженом дивљим корењем тужних врба и уплаканим утопљеницима под њима.

(Пева)

“У долини суза
и у сате ране,
чека моја муза
да јој сунце гране...”

(Сћеијуђи ио аићељеу, иали свећлосћи изнад скулптура које оживљају и иевају у хору)

“... О, музо, света кћери,
што сунцу отвараш двери,
О, музо, света жртво,
наше је јутро мртво...”

ФИЛИМОН: О, звери, брутална сило,
што у крв умачеш њушку,
О, нежно песничко било,
даруј ми, подај пушку...

СКУЛПТУРЕ: Дум! Дум! Дум!

Филимон расћомамљено ићрчи од једноѓ вајарскоѓ дела до друѓоѓ и ѓаси им свећло. Из њеѓа закреићи

ХУБАЧ: Аррра! Аррра! Аррра!

- ЛУЛА: *(Кроз звучник, уз уздах, ошћењуто и мазмо)*
Звери, звери, звери... Свуда само распојасано насиље.
- ФИЛИМОН: *(Добацује)*
То су више свиње, Луло. Свиње и блато.
- ХУБАЧ: Да ли је ти уопште чујеш? Зашто ме непрестано држиш у напетости и паници да си почео полако и упорно да ме избегаваш, кришом од мене узимаш лекове и из дана у дан све више се опиреш мојим добрим намерама, сваком мом утицају да будеш ремек дело, нови човек и геније чистог потеза.
Зар више верујеш у терапију оног чивутског шарлатана и самозваног доктора Мататија Мелхиседека него мени, творцу твог новог интегритета и свеприсутне тлапње о твојој величини?
Ако не слушаш мене, чујеш ли бар своју жену, Лулу, како у свом брлогу сладострастно брекће и хукће врелину своје пожуде у твоје окамењено лице које је изгубило сваки појам части и достојанства, сваку везу са реалним животом.
- ФИЛИМОН: То је зато што ја хоћу да будем слободан, сам да планирам своје потезе и одлучујемо о њима. Нећу да будем твој слуга и ученик, јер ја о теби, зато што поштујем твоју приватност, не знам довољно. Не знам ни одакле си, ни ко си и да ли хоћеш од мене још нешто изузев да ми оскрнавиш љубав и сан који си, уосталом, својим упадом, давно разорио. Знам само да непрестано крештиш и урлаш у мени што само потенцира моју нервну кризу и доводи ме до убилачког порива, до императива да уништим све око себе.
- ХУБАЧ: И себе! И себе! Арпра!
- ФИЛИМОН: Добро. И себе и тебе. Не само моју Лулу, него и целокупно моје, добро, твоје дело, све наше скулптуре.
- ХУБАЧ: Ја сам папагај, мајстор Хубач, и неуништив сам, као феникс се обнављам и селим из главе у главу све док својим злоделом не заслужим потпуну слободу и не останем моћан и сам у себи, као убоги ђаво.
- ФИЛИМОН: Вараш се, драги мој. Смрт жртве је и крај њеног целата, јер са губитком последице нестаје узрок.
- ХУБАЧ: Кад ти умреш, Филимоне, моје присуство у теби неће значити нашу заједничку смрт, већ твоју бесмртност и моју спиритуалну бесконачност. Кад зло изгуби равнотежу у свом позитивном еквивалентуосамљује се у својој некон-

тролисаности власти и његове стазе постају путеви космоса за увек и сва времена. Пакао није ништа друго до сопствена неограниченост и немогућност да се она умом обухвати и дефинише. Иако сам рођен за светлост и сунце осуђен сам на таму твога ума у којој могу да се буним и простујем до миле воље, да ме нико осим тебе не чује. Па и ти у ретким тренуцима изиштреног сензибилитета када ти се заштитна мембрана под мојим појачаним бубњањем повуче и уруши. Али, ти ни тада не хајеш, Филимоне, за мој бол и страх од зидова у глави твојој и ако потичем са жарког афричког тла и сви су ми инстинкти ослобођени за лет од гране на грану кроз твој ментални густиш. Понашаш се према мени као и сваки газда према свом подстанару: надмено и арогантно, кријеш ме упорно и вешто јер се бојиш да други не открију моје присуство у теби и понижавајућ положај у који си ме ставио, да не увиде колико су моје услуге твом развоју незаобилазне и немерљиве. Направио сам од тебе, јадног и скрушеног, малог и презреног чиновника, силну стваралачку фигуру, енергијом творца преобразио сам те у уметничког генија ћији радови изазивају дивљење и констернацију целог чиновничког сталежа који ти се раније одувек подсмевао.

Где ти је захвалност, Филимоне? Сада си аутор великих и изузетно цењених дела, али знаш ли ти уопште чије си ти дело, ко је твој аутор, и ако имаш свест о томе, увиђаш ли ти било како своју неизмерну зависност од свог створитеља кога си затворио и оградио својим скученим мозгом, својим ограниченим умом у намери да ти заувек служи и испуњава све твоје жеље и потребе. Није ли посве природно да данас не излажеш ти своја дела, него ја своје ремек дело, тебе, пред мноштвом у којем си се мултипликовао за разлику од мене који сам остао један и цео. Јер макар колико ти то, што си творевина једне кљунокриве шарене птичурине не импонује, морам да те подсетим да немаш другог бола изузев онога који се у теби откачио и неће више да подноси твоју препотнецију и нелојалност.

Ја, папагај Хубач, остварио сам тебе као своје највеће дело, твој преображај, и од малог кућног миша направио дина васељенских размера. То што нећеш да отвориш свој ум и пустиш ме да мало прхнем около по прозрачном етеру, раширим своја крила и осетим слободу, него ме овде себично држиш у најморбиднијем куту бића, без светлости и наде да ћу се икад протегнути и залепршати перјем скупо ће те коштати.

ФИЛИМОН: Ал' гле! ни то није баш тако мајсторе Хубач; напротив, обрнуто је, твоја оптужба је чиста инверзија, у стварности ја сам твој заробљеник. Нико те није звао кад си сам дошао и населио се у мени, уградио се у мој крвоток, преузео моје било и постао паразит свих мојих нервних импулса и интелектуалних опредељења, једноставно ти си моја жива струја а ја твој бакарни проводник. Толико си овладао мојом констелацијом да не могу више ни да дишем без твога присуства, ако ти напустиш моју главу и одлетиш из ње остао сам без икаквог ослоња, угушићу се без супстанце и енергије, без живота. Мој ум пулсира једино твојим идејама, уништио си ме својом неизмерном амбицијом, својом примитивном опсесијом моћи и супремације.

Откад си се као трут населио у мени изгубио сам сваку спонтаност и животну радост, потсмехнуо си се мом нормалном, мом хладном европском искуству и заменио га својим рустикалним афричким пожаром на којем горим двадесет и четири сата дневно. Шта ће мени да по сву ноћ сањам о непроходној дунгли и њеним мајмунима који запомажу и вриште у чељустима од глади распомамљених звери, да се купам у твојој зноју и мојој крвавој пени, а да по дану једино снујем твоје бизарне планове како да убијем Лулу.

Све си испрао из мене, читав претходни живот, живот спокојног чиновника и у душу ми уселио своју мржњу према једином мом емотивном опредељењу, према мојој вољеној жени. Па шта ако ме она вара и вуцара се са свим осталим чиновницима по ходницима и канцеларијама Установе, мислиш да је њој тако свежој, привлачној и неодољивој лако самој у зверињаку, у овом гладном и куропатничком свету, удаљио си ме из њеног живота и отерао у болницу у време њених кључалих потреба па је остала да се сама бори са вепровима који је више виде као младу и острашћену свињу, него осујећену мајку, лишену сопствене деце.

Знаш ли ти уопште како је нама с тобом?

Све сам учинио да испуним твој императив, да прихватим сурову дисциплину и дрил без којих нема праве метаморфозе, а ти си ми сео за врат са захтевом да убијем Лулу и тако...

ХУБАЧ: Ти више ниси човек. Бог заслужује бољу жену.

ФИЛИМОН: ... дефинитивно прекинем ланац мрцварења који ме једино држи за мој реални живот. Својом тешком болешћу, стваралачким грчком, свим својим провинцијским комплексима

затровао си ми вене, замутио поглед и удаљио стварни свет од мене, као да у њему не постоји ништа друго осим уметности. Свака помисао на тебе у мени изазива подмуклу дрхтавицу и дубоки терор. И ја, сад, непокојан, горим у ватри предосећања и стрепим да ће твој коначни обрачун са мном ускоро бити остварен, да ме само још мало безначајности дели од тога да и сам постанем зликовац и убица, да се окупам у узбућкалој пени освете, да Лулу, исцеђену од крви и плазме, укрцам на чамац који ће отпловити дубоко под земљу у предео издужених сенки, дужих од хростове на њој. Зар да останем у густом мраку без иједног зрачка светлости, то ти хоћеш?!

ХУБАЧ:

Шта ће ти она? Зар ти нисам довољан ја, твоја духовна норма, сексуални контрапункт, твој женски еквивалент? Помислићеш да сам можда љубоморан, али не, Филимоне, ја сам само твоје право биће, у дубини твога бивства, чиста сензуалност која се гади сваке жене, ње посебно, која не жели да врелину сувог афричког подручја замени за влагу њене пожуде. Не могу да поднесем мисао да поново уроним у то заједничко корито у којем се каља и ваља читав обор нашег цењеног чиновничког сталежа на челу са шефом. Молим те да ме не доводиш у тај понижавајући положај, у физички контакт са онима којих се бојим и од којих сам те идејно одвојио и толико духовно узнео да им више ни по чему не припадаш осим по нашој заједничкој судбини која више ничим не може да контролише своју успаљеност.

Ако си ти спреман на понижење и поништење, ја нисам. Не дам да ме твоја жена черупа и да ми у свом оргазму из репа кида моје дивно жуто-црвено и плаво перје да њиме кити свој намирисани, гиздави шеширић. И где налази тај воњ јавне куће на себи, некултивисану мешавину мириса ружиног уља и сладостраственог одлива мушке сперме? Тај дивљи, тај зверски задах несварене хране.

Молим те да ме пустиш на ваздух, на слободу, да одем што даље од ње, да развијем крила изнад Средоземног мора и слетим на неку зелену палму, само што даље од њеног ужареног погледа, разјапљених посувраћених усана и палацавог дебелог језика којим ме лиже, усисава и претвара у своју ижвакану полусварену повраћку.

А ти размисли о томе, Филимоне, има ли ишта жалосније од анонимности која од идентитета поседује једино личну карту на којој, испод готографије, стоји исписана синтеза наших имена:

Филимон Хубач!

Весело певајући, раздрађано и ведро улази Лула. Прахером чисти скулипшуре, њали свейло, оне оживљавају и певају заједно са њом.

ЛУЛА: "... Докторе, глава ме боле,
мангупи су чиновници
сви ме воле, сви ме желе,
отворени новчаници,
старе лоле маме жене,
а највише од свих мене... "

ХОР

СКУЛПТУРА: Докторе, глава ми пуче,

ЛУЛА: Само зову, дођи луче,

МАСКА

ЛАВА: Приђи маче, мац, мац!

МАСКА

МЕДВЕДА: Даћемо ти сав новац!

МАСКА

ВУКА: Даћемо ти плате целе...

ХОР

СКУЛПТУРА: Да ждракнемо ноге беле,
да мазнемо цело луче,
што за њом нам
срце туче...
Дум! Дум! Дум!

Филимон њрчи њо сцени и са исуканом камом у руци ѓаси рефлекшоре. Скулипшуре се њоново окамењују.

ХУБАЧ: Аррра! Аррра! Аррра! Нож, Филимоне. Камом у срце. То је чист потез.

ЛУЛА: *(Ухвати ѓа за руку)*
Не буди луд!

ФИЛИМОН: Али, ја јесам луд, Луло. И то ме мучи. То ме ужасно мучи.
(Трчи њо ашељеу, шири руке, из њеѓа крешиши):

ХУБАЧ: Аррра! Аррра! Аррра!

ЛУЛА: Добро јутро, господине Хубач. Како сте спавали, како ваш желудац овај кошмар вари? Јесу ли вам у сан долазиле металне кокошке и ментални инвалиди, драги мој морнару?

ФИЛИМОН: Он није морнар.

- ЛУЛА: Па није ваљда тек тако прелетео Средоземно море са својим дегенерисаним удовима? Морао је да доплови неком лађом, а ко плови морима, зечићу, ако не морнари? Витки, високи, снажни, сунцем опаљени мушкарци. Твој господин Хубач није ваљда женско?
- ФИЛИМОН: Он је демон. Беспolni ђаво, моћни летач. За њега океани не представљају тешкоћу.
- ЛУЛА: *(Уморно)*
Ех, како ли тек изгледа кад се осећа тако измучено. Јадник. Офуцани клошар.
- ХУБАЧ: А ти си анђео у гњилом шевару. Заудараш на муљ и распадање.
- ЛУЛА: Па ти мене, изгледа, баш мрзиш.
- ХУБАЧ: За осећања је најважније да су искрена.
- ЛУЛА: Али, ја вас не видим, господине птицо. Ваш кљун, вашу кљунетину криву. Боже, Филимоне, мораш нешто да урадиш са својим здрављем. Зар не осећаш каква поларна хладноћа бије из твоје главе? Шупља, као свеже ископан гроб, ледена, као неминовни долазак смрти. Црева ми се лепе од страха.
- ХУБАЧ: *(Кркља, заслейљен мржњом)*
Уби курву! Уби курву!
- ЛУЛА: *(Уморно)*
Опет говориш из трбуха, зечићу, непристојности.
- ФИЛИМОН: *(Промукло)*
Али... он те, заиста, мрзи, Луло. Дубоко, подмукло, као... Дунав.
- ЛУЛА: И боји ме се као кечига. Јесте. Дрхти од страха да му не ишчупам перо и затакнем га себи на свој најновији шешир.
- ФИЛИМОН: Који ти је шеф поклонио.
- ЛУЛА: Па што се правиш луд, лудаче, 'ајде, шта ти је, знаш ли ти колико је живот нас смртника тежак. Може ли уопште данас неко да живи ко није на удару општег обожавања? Осим тога, ја не радим ништа перверзно, ја се само уклапам у правила куће. Видео би сам кад би твој живот зависио од најниже плате у Установи, од припадности чистачице, ма колико популарна и омиљена она била. Што ниси искористио ауторитет уметника да ме гурнеш на неко више место, са већом платом, да не морам ни са ким да се вуцарам зарад голе егзистенције.

(Плаче)

Мислиш ли ти да је мени било лако дечицу нашу драгу да отуђим и поклоним портиру, да их он и његова кобила подижу и школују за вулгарне полицајце у средини пуној тензија. И менталног терора. А такав глас не постоји на свету, ваздух се угиба под његовим вибрацијама. Прави небески певачи, анђели мамини. Звезде музичког неба са педреком о пасу. А онда, ту су и металне лисице, пиштоље на себи носе, генији породице Хубач, и униформе уместо златних оперских костима, за шта их је бог створио. Буку протеста и беса незадовољних пацијената у ушима уместо овација и аплауза распомамљене публике у срцима својим.

(Плаче)

ФИЛИМОН: Не ја, љубави, не замерам. Ја разумем и опраштам све... читав мој живот и срећу у љубави с тобом, али он, Луло, Бог, није ме напустио, већ ми је послао папагаја који ме даноноћно наговара због губитка самопоуздања и идентитета, па ја више не знам ко сам, а ни тебе више не познајем, све си удаљенија... као да сам умро.

ЛУЛА: Зато хоћу његово најдуже перо из репа да затакнем себи на шешир. Верујем, сигурна сам да би нашом Установом прошао талас зависти моћан као оркан, разоран као Цунами. Била би то пустош, господине, која би неизоставно годила вашем демонском срцу.

ХУБАЧ: Погазила си брачну заклетву.

ЛУЛА: Ти не гракћи. Он нека каже своју оптужбу.

ФИЛИМОН: Рођена деца ме мрзе и снују освету.

ЛУЛА: Шта ти пада на памет?! Па они те поштују као признатог генија, али и не сањају да си им ти отац. Ох, тако сам узбуђена, Филимоне, целу ноћ нисам спавала, на вернисажу ћемо их први пут, после толико година, видети и чути, чути њихово цвутање, умилно појање, птичице моје Моцартове, сви ће доћи да виде твоје дело и чују наше вундеркинде, како генијална породица Хубач ствара свет нове лепоте и чудесности, да се увере, и владика да спозна да није његов бог једини творац ове фантастичне фантазмагорије коју зовемо живот, да ти ниси лопов који краде свеће у цркви, већ божји алтер его, креатор новог, савршенијег живота, да види да восак не служи само као жртва богу већ и као материјал за стварање живог чуда, уметности.

- ХУБАЧ: А што ти њега стално лажеш и вараш?
- ЛУЛА: С ким, зечићу? Наведи бар једно реално име.
- ФИЛИМОН: Са... свима њима.
(Широким њојезом руке њоказује скулптуру)
Са... шефом, Луло, професором доктором Мататијем Мелхиседеком и ... ко зна све још са ким.
- ЛУЛА: Они су твоје уображење. Па ваљда видиш да постоје само као твоје скулптуре које ће данас бити изложене на вернисажу. Они су мртви, а не ти, живи створе, твоја фантазија је ускипела, чиста фикција.
- ФИЛИМОН: Али, твоја реалност није моја фикција, већ његова опсесија.
- ЛУЛА: То је због тога што ти је слава ударила у главу.
- ФИЛИМОН: Дај боже да је то. Дај боже.
- ЛУЛА: Како је то суморно. А где је он у ствари, ја га не видим, чујем само његово морбидно крештање.
- ФИЛИМОН: Ту је он, у кавезу.
(Показује на главу)
Овде, у њеној дубини, стално нешто тандрче и лепрша крилима.
- ЛУЛА: Тамо, на жалост, не могу да завирим, у твоју главу, мислим, али ја могу да осетим, ја могу да предосетим невреме које се у њој спрема. Ја мислим да је тај... његов кавез у ствари празан. Господин Хубач је излетео, вратио се у своју домовину, жарку Африку, седи на неком афродизијаку и сунча се, спрема се за вечерњи излазак, за љубавна искушења, па није луд, ако му се указала прилика, да се крије у ћошковица твог мрачног ума, сем ако ти ниси тај демон који хоће да ме убије.
Ах како је нехуман и свиреп твој успех! Без љубави. Само мржња, зло и смрт. Зар је то терет славе, равнотежа у глави насупротив усхићеном срцу?
- ФИЛИМОН: Ја га видим, Луло. Разговарам са њим. Радим по његовим инструкцијама. Ја сам само извршилац. Он је мајстор, а ја – ученик.
- ЛУЛА: Одувек је био полтрон.
- ФИЛИМОН: Зар не схваташ да је опасност у моћи, Лу? Ко има способност стварања тај подлеже императиву разарања. То је закон. Нисам ја полтрон. Ту су могућности потпуно ограничене и контролисане.

- ЛУЛА: Како је то немислосрдно, зечићу, бацити своју жену у кал чиновничке похоте, само због опортунизма, да те оставе на миру заједно са твојим светим воском за вајање њихових отуђених сподоба, док ти други по ћошковима Установе дрндају супругу, растежу и гузе на њиховим писаћим столовима, ти се правиш да не примећујеш, како је то прљаво, бацити своју љубав у смрад и муљ, а сад кад си постао неко и нешто, кад ти шеф и јесте и није надређен, кад немаш више кога да уважаваш, нити да га се бојиш, осим себе самога, измислио си шареног крештавца, афричког демона, бар да је викинг са севера, него папагај са сиромашног југа, који уз то тражи смртну казну за мене. Тек тако. Пустио би да ме твој Луцифер однесе право Инферно, у центар деветог круга, у срце котла, где све кључа, где је највећа температура, већа него у средишту Сунца. Где се све топи и заувек нестаје.
- ФИЛИМОН: Нема везе што он можда и није више мој шеф, што сам можда сада ја њему шеф, ко би се снашао, Луло, у овој лудој Установи ко је коме шеф, ко је чија љубав, па чак и ко је у законитом, легитимном браку, али, ако је леп и шарен не значи да га треба потценити. Можда је он кренуо као ситан заматак, као клица незадовољства, али се јаје распрсло у опасног и острашћеног смртоносца.
- ЛУЛА: Глава ми се од јутрос распада. Унутра јако хучи, као у дубоком кањону. По некад ми се просто чини... чујеш тај звук?
- ФИЛИМОН: Чујем, али у својој глави, Лу. У твојој не чујем ништа.
- ЛУЛА: Ти и твој папагај Хубач дигли сте читав град на мене, али моја борба је презир, зечићу. а тебе ће терет сможити ако већ једном са тим не престанеш.
- ФИЛИМОН: Прекасно.
- ЛУЛА: Своју душу си продао ђаволу, само зарад стицања супериорности, добио си дар вајања, твоје скулптуре су живе, до сад то ником није пошло за руком, добро, постао си признати геније, бог који мртвим сподобама удахњује живот, људима од воска, Бог је направио једног од земље, а ти си читаву Установу испунио артифицијелним чиновницима, истина са одређеним менталним недостацима, али створио си вештачку полтронерију, бирократију, а моје младо змијско тело си бацио њима, својим колегама и шефу који ми већ и не силази са грбаче.

- ФИЛИМОН: Доћи ће и на њега ред.
(*Енергично излази*)
- ЛУЛА: (*Виче за њим*)
И гледај да на улици не скупљаш, као по обичају, чопор менталних болесника за собом. Како добацују, како су грозни, немоћни успаљеници. Данас, ако си мало боља риба свако би хтео да те нагузи, али ко с пацијентима леже, зечићу, попишан устаје.
- ФИЛИМОН: (*Враћти се*)
Чија си ти жена, Лу? Моја или њихова?
- ЛУЛА: Њихова сам ја чистачица, а твоја жена и чистачица. Понекад, у недостатку кадрова, радим и друге послове. Наш шеф, професор доктор Мататије Мелхиседек обећао ми је место главне сестре.
- ФИЛИМОН: Ја још памтим, Луло. Све ја памтим, девојко. Зар нисмо онда били срећни? Памтим сваки дан, као да смо се данас венчали, његов мирис, боју, тон... тон, Луло. Онда је дан био сувише кратак. А сад? Хе... хе... хе... Сад се све издужило. Догађаји су добили предвечерњу сенку. Дугу и мрачну.
- ЛУЛА: Видим да си решио да у себи сасвим затрпаш наш први неуспех. Боже мој, било је то катастрофално сазнање. Ево, лудим и ја од главобоље. Ноћас је крештање било сувише бучно.
- ФИЛИМОН: Он те не воли, али те поштује.
- ЛУЛА: Дивно, заиста красно. Поштује те неко ко и не постоји.
- ФИЛИМОН: Никад ниси видела његово прелепо, шарено перје; као пламен сија у мраку, мислиш душу ће запалити. Сатима човек може да ужива у његовом репу, прекрасном перју, истина, глас му је мало храпав, али мислим да је то због хормонског поремећаја. Зато је ђуба на глави каћиперна. Рођен за фиксирање.
(*Шаћуће*)
Открићу ти његову највећу тајну, Лу. Изгледа да је он женка, зато је толико накинђурен и љубоморан.
- ЛУЛА: Тај господин Хубач је обична сеоска кокошка. Не уображава ваљда да је феникс?
- ХУБАЧ: (*Бесно*)
Аррра! Аррра!

ФИЛИМОН: Видиш да мораш да пазиш шта пред њим говориш. Кад је љут и увређен, као и свака птица, веома је агресиван. Ја, на жалост, нисам орнитолог и не разумем се у њихов пол који тако вешто крију. Али, ћуд им је опасна и напрасита, глава ми пуца од његовог осветољубља.

За ѿренуѿтак цела ѿпросѿорија добије несѿварни црвени ѿон и ѿочне да ѿулсира, као енѿеријер живоѿ орѿанизма. Звук Хубачевоѿ ѓласа доѿице кроз ехо из свих уѓлова сцене.

ХУБАЧ: М... м... м... м... перје ми гори и опада са мене као пепео са старе метле, моји бучни дамари ми сабијају ваздух у грлу и даве ме, даве... плућа хоће да се распрсну од тешког воденог притиска који у таласима са свих страна навире на срце моје потопљено у врелој крви и кључам... кључам, Филимоне... морам мозгу да дам одушку, разнеће моју сиву масу по целој твојој лобањи. Мој ум не подноси твоју млитаву душу и црни понор у њој.

(Јак женски врисак ѿреѿун очајања и бола)

Ах, Филимоне, несрећо, што својом вајарском шпактлом не довршиш ову жену, сачињену од грешних страсти, да јој демонска душа одлети право у пакао одакле је и дошла у то сладострастно животињско тело, резервоар набијен пожу-дама, у тај вртлог нечасних побуда и прљавих жеља за сексом, у тај огавни задах њених гњецавих сокова и женског лицемерја које ми одузима дах и гуши ме... гуши...

(Тешко дише; шаѿуће)

Ослободи ми ум и убиј курву...

“Убиј курву!” “Убиј курву!” одјекује и лаѓано се ѓуби са ѿвраѿком нормалноѿ свеѿла.

ЛУЛА: Па он је хистерични, лажљиви глумац жељан крволочне представе, луткарско позориште за психоделичне драме, ето шта је. Нека он режира своју врућу игру у врелој Африци уз лавове, крокодиле и урођеничке бубњеве, а не овде код нас, где је клима хладна и влажна, где живот није порок, већ свети чин уживања и радости.

Слушај, само слушај тај ужасни вапај овог болесног бића за злочином и трагедијом, зар ниси јутрос попио своју дозу лекова на време, како је прописано, већ хоћеш да ми скратиш пут, и мени и себи, и из Установе место у славу одеш право на робију. Знаш ли ти како су затворске решетке конкретне, како је гвожђе тврдо, а храна неукусна и бајата? Боље би ти било да неку од тих црквењакових

свећа, које крадеш у капели и топиш за своје сатанско дело, запалиш и посветиш живом богу са молитвом да те очисти и из твојих мрачних мисли, из његове ужегле матере, вознесе својом небеском чистоћом међу нас, релативно нормалне и готово здраве анђеле.

ФИЛИМОН: Мене је судбина већ бацила у ваше небо. Ионако припадам Установи, без обзира јесам ли здрав или болесник.

ЛУЛА: Или можда потенцијални криминалац?

ФИЛИМОН: Ко зна крај не би свој живот ни почињао.

ЛУЛА: А да ли те неко, зечићу, пита за амбијент кад те праве и рађају? Наши ходници су сувише мрачни и запетљани. Наше странке су готово сами ментални инвалиди. Кокошке серу где стугну. Чистачице не могу све да постигну.

ФИЛИМОН: Њихово блато смрди и клизаво је, Луло. Сваки пут дођеш у прљавој хаљини.

ЛУЛА: Задах сељачких тела, Филимоне, има магичну моћ искомске снаге одераних животиња. Зар не знаш, мила, да би се свако радо у блато увалио, кад би му то само било компензовано. О, чар прљавштине је сјајнија од ма које пуританске идеје.

ФИЛИМОН: Човек се разликује од животиње.

ЛУЛА: Нашим докторима није лако. Иако су креативни и надахнути пацијенти им стално измичу са изобиљем идеја које не могу адекватно да контролишу: како да увећају своје полне органе и силују вредне патуљке и зле тролове, како да разоре све тргове и истребе металну живину која се башкари по улицама и тиранише слободне пролазнике, да укрсте подгузну буву и виноградску филоксеру, како да изврше савршен злочин и некажњено побију стручни персонал. Зар и ти свакодневно не гацаш по том блату?

ФИЛИМОН: Ја са њим радим. Издржавам себе, своју жену...

ЛУЛА: Своје опсесивне идеје. Па ипак, гацаш. Професионално, али... гацаш.

ФИЛИМОН: Какве идеје, Лу? Зар је моја идеја свакодневно шибање кобиле оног разроког косматог портрчића и њено болно њиштање? Зашто он ту своју животињу не шиба код куће, него баш у тренутку кад стварам, кад у глави постижем идеалну равнотежу између духа божјег и молекуларно-атомске структуре материјалног отелотворења мојих скулптура, када остварујем координацију спољашњег физичког и унутрашњег психичког елемента, кад им ударам заврчни

гланц и трудим се да не склизнем и у себи одржим усправан положај, јер нисам свиња да блато обожавам. Код куће ме чека Хубач, неумољиви демон, Луло, а тамо морбидни звуци Штраусових валцера са оним перверзним, глупим и конфузним диригентом.

ЛУЛА: Па он је најтајанственији певач у Установи, ненадмашни плесач и незаменљиви фламингос! Кад стане на подијум, само што не залепрша. Просто чујеш оно пррр...

ФИЛИМОН: Он је обичан мачак који преде.

ЛУЛА: Шта ћеш? Мора да се плеше. Наша Установа је пребогата играчима – високим летачима, а ти си испао из система. *(Пође да отвори прозор)*
Морам да видим каква је то галама напољу. Изгледа да су кокошке толико разјарене да отворено насрћу на менталне инвалиде и немилосрдно им развлаче црева по улицама.

ФИЛИМОН: Не отварај прозор, Луло! Излетеће папагај.

ЛУЛА: Ако си ти луд, није он, да га наши пацијенти на улици ухвате и испеку на роштиљу. Зна тај врло добро да му је у глави творца најбезбедније, поготову што му ту нико ништа не може. И сви га хвале, целокупна ликовна критика. Мада он свашта лаје.
Па нећемо ваљда због њега да размрскомо тај драгоцен симбол нашег колективног успеха на који смо толико поносни?

Приђе прозору и отвори га. Са улице зрне велика галама, њсовке, увреде, зовори преко меџафона, пројесне корачнице:

*"... Најред, назад, лево, десно,
удри само, меси га ко шесто...
Главуцу му расцојај
и темељно га укокај..."*

*Нећемо лудило,
хоћемо да судимо
кокијим зверима,
на болничким дверима...*

*Хоћемо здравље
за народно славље
бесилајно лечење*

*и леће лечење
кокошке на ражњу*

докторe на њладњу...

Да будемо здрави
у болесној глави
овенчане главе
са венцима славе...

Ку-ку-рику! Ко-ко-ко-ко-да! Ко-ко-ко-ко-да! Пију, њију...

ЛУЛА: *(Завиори ѡрозор. У аишељу ѡново ѡишина)*
Каква ароганција! Лудачка мржња не води решењу, љубав, ах, љубав и музика! То је моја девиза, а не скандали, свуда незадовољство, лудило, град је у стању латентног шока, какав скандал, сви оптужују Установу за хаос у својим главама. Па то је неморално! Хоће здравље, а сами распирују своју болест. Јел' то пут да се дође до решења наше компликоване ситуације. Сви смо у стању напетости. Ево, ја.

(Брише сузе)

Тако сам потресена, зечићу. Можда више никада нећеш бити чиновник. Можда ти више никада нећу доносити доручак у канцеларију. Професор доктор Мататије Малхиседек, наш шеф, каже да је његов метод доказао своју супериорност на свим случајевима сем на сопственом и да си свог двојника протерао кроз шаке и поделио у фасцинантне скулптуре које су задивиле чиновнички свет. Упамти, Филимоне. Са данашњим вернисажом ти улазиш у високе кругове наше декадентне менаџерије, а твоје дело постаје њена жила куцавица. Нека кокошке и инвалиди кажу шта хоће, нека урлају и кокодачу на улицама, али, ти више ниси стари Филимон, ти си сад славни Филимон. Јеси ли запамтио?

ФИЛИМОН: *(Суморно)*
Ја сам сад славни, нови Филимон.

ЛУЛА: Чиновник Филимон је мртав. Умро на операцији. Ружна, покопана прошлост.

ХУБАЧ: Амин.

ЛУЛА: Сила си морнару!

ФИЛИМОН: Какав морнар, Луло? Па ја никад нисам видео море. Ни језеро, Лу, чак ни бару. Знам само за благо у које сам уваљао себе и читаву своју будућност.

ЛУЛА: И свети обредни восак који крадеш од црквењака. Прича се да владика намерава да баца јавну анатему на лопова.

Раздражано ѿрчи, ѿали сијалице рефлекторке изнад скулптура које оживљавају и са њим ѿвају:

*“... Бели се усамљено једро,
ѿо мој драги шири крила...
На ѿучини све је ведро,
док на небу кружи вила...”*

ХОР

СКУЛПТУРА: “... Добро дошо, морски вуче,
геније писаћег стола...
Дај нам твоје славе пола,
да и нама срце туче...”

ХУБАЧ: Дум! Дум! Дум!

Филимон ѿси рефлекторке, фиџуре се коче, светлоси ѿоне у црвену ѿаму ѿолумрака.

ФИЛИМОН: Ја морам, Луло, да свратим до шефа, ако ме прими, да га замолим за животну услугу. Није уопште важно да ли је његова терапија продуктивна за мене, или је, можда катастрофална у свом рецидиву, то ће нам блиска будућност брзо показати, какво је моје здравље и колика је његова параноја ако се боји да моје скулптуре могу да крену на њега. Данас су сви, сасвим разумљиво, љути на своје ауторе, па чак и неки мртви гаје одређен степен гнева према прошлости, иако су моји артифицијелни чиновници доброћудни и жовијлани, унапред васпитани да поштују и воле шефа.

ЛУЛА: Ја бих додала да он чак заслужује наше колективно обожавање колико нас је све обасуо својим добротинствима.

ФИЛИМОН: Ето, а мени каже да сам полтрон.

Њих двоје излазе.

На сцену улази светлећа мейална кокошка оџромне величине и кокодаче. За њом иде мајушно, ѿакође мейално ѿиле и ѿијуче.

КОКОШКА: Ко-ко, коко-да! Коко, коко-да! Коко-да! Коко-да! Коко, коко-да!

ПИЛЕ: Пију, пију, пију...

ЗАВЕСА

 ДРУГИ ЧИН

Ординација професора доктора Мајаиџија Мелхиседека, шефа. Около неке сјраве и медицински инструменти, свејрисуйна електроника. На средини њровидна џуш-кабина.

М.М. њејокрејино лежи на каучу за ѡацијентије и дубоко сјава. Глас му је озвучен и њејов ехо сјиже из свих крајева сцене.

На ѡлафону, изнад њеја, раширених крила виси електронска кокошка за лечење шизофреније, са избуљеним очима које рефлектују два јака свејлосна зрака усмерена на доктора.

Она јласно кокодаче, а касније и ѡева ојерску арију у ѡромуклом басу.

М. М: Не бој се, Мататије Мелхиседеку, ово је чиста лудост, тамна страна сна и кошмар твога Бога – Јахвеа. Тај оштар поглед са неба није његов већ твој, он није Квецалкоатл да има разроке птичје очи које те гледају као живу глисту на врелом асфалту, како се увијаш и печеш на плотни и нестајеш у пари летње измаглице. Не могу да побегнем јер сам непокретан и цврчим, а кокош гледа да ме смаже пре него што се од страха усерем. Ево је како шири крила, све ми је ближе и кружи око мене. Чекам само кад ће да ме поклопи и кљуцне. Немоћан сам. (Кокодакање се појачава, затим се полако губи и нестаје) Из дана у дан све сам тањи и мањи; док други расту ја се смањујем и не знам какав је то реверзибилни процес, нећу ли једнога дана просто нестати као расплинати прдеж у гаћама, докле ће се моје тело згушњавати и надимати, море, да не прснем ја од силнога смеха као сува махуна, да ми се црно семе сна не разлети по свету несувислих ексцеса, и уопште шта ће се из ове море будити ако га она халапљиво покљуца. Зна колико сам голицљив, да ми од нервног грчења пуцају сви конци у стомаку који ми држе црева на окупу, да ми се фекалије не разлију по читавој утроби. Јер није густ пасуљ са феферонама и свињском крменадлом више вечера за мене. И још поврх свега јаје на око, све прекомерно заливено љутом запршком од врелог уља, брашна и црвене алеве паприке. Зато ми крилати змајеви и долазе у сан да ме зајебавају и певају циничне оперске арије до зоре. Додуше, ово је само моја електрична кокошка коју сам себи изумео да ми помогне у лечењу шизофреније, а не да ми у својој уметничкој амбицији балега по мени пун пизме и мржње што не може да пева у правој опери, него

само у мом сну. Да му више никад на памет не падне да сере по мени у широким траговима, белим као креч. Не знам само одакле му оволика зелена говна, кад се храни струјом. А да нису можда, којим случајем, моја природна?

Није ваљда?!

У помоћ!

Не дај ме, боже, загрми Јахве, спаси мене јадника, ишчупај ме из овог злокобног сновиђења и подари ми крепко и здраво буђење. Да опет будем шеф, па макар и звер, само не тако мали, као бувље дупенце.

КОКОШКА: *(Шири своја вешијачка крила као ојерски њевач руке и занесено њева)*

“... Докторе, мртво магаре,
докторчић си тако мали
скоро ништа ти не фали
једино што у дан дањи
све си тањи, све си мањи...

Мали си ко говно псеће
по паркићу кад се шеће
пас серуцка, запишава
да нам свежа замирише трава...”

М.М: Можда се под утицајем ове јebene климе антрополошки мењам и постајем шумски трол или морско прасе, можда је ту крај, а можда ме прасе спасе? Шта ако је оно јаче од кокошке? Али, ако и ту не станем него наставим са губљењем сокова и окамењивањем црева, шта ће на крају бити од мене? Велики, непревазиђени узор, или мизеран козји брабоњак?

Није све једно.

КОКОШКА: “... па га трбух мори
хоће да изгори
стегне му се говно жуто
и постане ко уд круто...”

М.М: Волео бих, Јахве, да могу макар да прднем у овој тескоби, тако сам надувен и непокретан, мали и безначајан, као црв под кором здравог дрвета, као живи леш закован у чврстом храстовом ковчегу, а она ми кружи над главом и пева своје арије које се хистерично узносе уз куполу барокне сале позоришта и по законима акустике отуда враћају у виду кокошјег говна, као пилећа гованца падају на главе уштогљене и шупљоглаве публике.

- КОКОШКА: "... силан бол га буди
хоће да излуди
дебело му црево гори
цео трбух њега боли..." "
- М.М: Без фрака и вечерње тоалете, овако згрчен под превисоким напоном, не могу да задовољим његову сујетну жељу за правом грађанском публиком јер мисли да га довољно не ценим као певача и да му глас крешти у фалсету мада има амбицију да пева чисти сонорни бас.
Као Шаљопин Сарастра.
Не зна за округну судбину уметника без дара.
Хеј, Сарастро!
Прекини! Прекини! Прекини!
Прекини да се китиш металним перјем и да тандрчеш као лимена канта, јебо те отац, твоја публика је на улицама, читав град врви од менталних инвалида, гомилају се на нашој капији, зар не осећаш како притисак расте и како је ваздух густ, гушћи од усраног мексиканског пребранца који ме дави, од његове плазме што ми продире кроз поре на кожи и облива ме хладним знојем, запушава сваки канал, и најмањи ходнички у мом крвотоку и нервном систему, густ као љути табаско који ми држи црева у стању крајње раздражености, не да ми прст да померим, бар да се нисам усро.
Нисам ваљда?
И који прст?!
- КОКОШКА: "... Ал' си силан, Ал' си дичан,
на болест си сваку вичан,
туђи бол те баш не плаши,
кад га викнеш некој снаши...
- ... Да је треснеш, да је креснеш,
не мерачи, већ пердачи,
завлачи и кокодачи,
ко-ко-да, ко-ко-да!
Ко-ко, ко-ко, ко-ко-да!
- М.М: Пре би се рекло, прстић, види како сам цео атрофирао, пижама се отргла и у воланима пада са мене, омотала је своје огромне рукаве око мог врата и покушава да ме удави, сав сам некако, о апсурда, мали и отекао, више личим на псећу буву пуну крви, не знам како је дошло до тога да будем посетилац кокшје опере, ако се то не дешава има-

гинарно, ужасно се бојим ове певајуће машине, око не смем да склопим, одмах почну удови да ми краћају, кичма се криви и увија, пршљенови увиру залемљени међусобно, сав сам надувен од страха и неспавања, а опет никако не могу да се пробудим. Ето шта значи кад човек за вечеру једе говна. И шта сад ако кокошка изненада батали арију и усмери се на мене овако сићушног, не мора да ме кљуца, довољно је само да ме голица и засмејава, сто пута сам себи рекао да увече не једем ништа кабасто, да се не разлијем шарено по чистим и белим чаршавима, као жути маслачак по расцветалим белим радама, да не сањам како од диносауруса постајем гуштер и како ме ова перната аждаја вреба из мрака и само гледа да ме заскочи и укења. Да нисам постао рептилчић?

КОКОШКА: ... кад се чмар запали,
све ти тада фали,
а највише ти се ждереш
што не можеш бар да сереш...

М.М: Не знам чак ни да ли ме то болест сажима, ил' сама смрт укида, тескоба је свеобухватна и подилази ми цело биће, као жмарци који се увлаче у мене и прождиру ме, ћелију по ћелију, све док не постанем мали као гном, као мозак винске мушице, нисам ја ни рођен, ни школован за посетиоца музичких егзибиција, никад нисам ишао драговољно у оперу, она је сама дошла у мој сан.
Не знам шта да радим, како да се из свега овога извучем и пробудим. Да ли да вичем у помоћ, или да једноставно затворим очи и предам се својој судбини, да се опружим у сопственом измету и смирим, ако хоћу да преживим.
А ко зна да ли сам у стварности и жив, можда је ово одјек смрти који се бучно ваља ка мом последњем боравишту. Ех, кад би само дошла моја лепа чистачица да заврти своју заносну гузичицу, да поскочи и подврисне на ову космичку вештицу, да је распали својим мокрим портвишом и отера да не леже по мени своје мућкове, да ме попне где треба и увери јесам ли и ја, поред мог опскурног мозга можда присутан. Или живи само он да ми сликовито представи сву беду и очајање мог некрморфног положаја, процес мог непрекидног укидања и евидентну напаст овог турбо ко-кодача-певача.
Или, бар да ми неко објасни, ако ми је тело већ мртво, зашто ја нисам. Да нисам можда и ја бесмртан као ова

усрана клима која више погодује размножавању гамади, а људе дегенерише и смањује претварајући их у тропске протозое, анемоне и медузе. Је ли одсуство доказ присуства, није ли експанзија мрака права природа светлости?!

КОКОШКА: "... Стоко без репа
за уметност слепа
не цениш лепоту
вулгарни скоту!

Тебе треба, тебе треба
лишити духовног хлеба
лиштит живота
иза првог плота
убити те бедни мраву
да не квариш божју славу!

Ко-ко-да, ко-ко-да, ко-ко-да!
кљуц, кљуц, кљуц,
дођи ми под пљуц
дођи ми под крило моје
да те снесем, као јаје своје...

Електронска кокошка хисторично кокодаче, пада на Мајтаија Мелхиседека и дави га.

М.М: Иш, пас ти мајку јебо! То ли је твоја докторска етика, јесам ли те ја зато правио да кењаш по оцу уместо да лечиш душевне рањенике.
Престани! Престани! Престани!
Знаш врло добро где сам најтањи и хоћеш да на свој најтужнији дан умрем од смеха... ха... ха... ха...
У помоћ, Луло! У помоћ! Јао не могу да мрднем, попусти ми петља. Готово је, људи... хи... хи... хи...
О... хо... хо... хо... бежи од мене... хе... хе... хе... ма, бежи од мене, сметењаче. Вади своје кокошје ножице из мојих ребара... ха... ха... ха... умрећу од смеха... ха... ха... ха... Ако баш и не умрем, напунићу гаће, засигурно... хо... хо... хо... Шта, ако наиђу пацијенти и затекну ме тако унеређеног? А кад се ја укаким, засмрдеће не само клиника, већ и цела Установа. Где си, Луло?! У помоћ, особље! Има ли неког живог у околини, мајка му стара?! Јао, моја лепа нова пижаме! Не могу више да издржим. Носите ме под туш! Под туш! Под туш!

И док се он, под кокошком која чејрка њему и хисторично кокодаче, дави од урнебесног смеха, у ординацију улази Лула са прибором за чишћење. Кад види сцену усмери се на кокошку и бије је њорјивишом док она, храмљући и панично кокодачући, бежи из собе.

ЛУЛА: Иш! Иш! Иш, ђаволе! Напоље из ординације! Мрш у кокошарник! Мрш напоље, перната сатано!

М.М: *(Пресјављен, буди се и седи у кревету)*
Ух, какав кошмар, сестро! Нападе ме нека гамад, умало живот да изгубим. Ма, јебеш живот без достојанства, чувај углед, мада јебеш и углед без ауторитета. Него, шта је ово? Шта се то тако силно осећа? Нисам се, ваљда, ја опет?...

ЛУЛА: Јеси, јеси, професоре Мататије Мелхиседеку.

М.М: А је ли то од страха, или од дијареје?

ЛУЛА: *(Пева)*
... Бригу не бери
само ти сери...
Ма, опраћемо те, шта ти је,
шефе Мататије...”

М.М: “... Баш се једим
што се цедим
и од силне бриге бледим
што не могу да се средим...”

ЛУЛА: Ништа ти не брени. Бацићемо те под туш и добро изрибати. Целог ћу те истрљати алкохолом, потопићу те у колоњску воду. Има да миришеш, шефе, ко мајски поветарац кад прошета кроз ружичњак. Ако треба даћемо ти клистир.

М.М: Само да нисам добио птичји грип од оне кокошке.

ЛУЛА: Где, шефе, па то је твоје духовно чедо, твој агресивни петао за лечење шизофреничара. Потпуно је стерилан и својим тефлонским мудима не може да шири ни бактерије ни сперму, то јест, може само да пева и кокодаче, Ал’ не може јајца да носи.

М.М: Не разумем само зашто производе тако огроман намештај и ко има толику гузицу да је ували у фотељу велику као стадион. О чему се овде ради, ако се ја у сну збиља нисам толико смањо, а можда и даље спавам и као биберче уместо кокошке сад сањам тебе, сестро, тако слатку и јебозовну. Јесам ли ја љути мушкарац или неки арома-тизовани зачин, па ми подмећу толику клозетску шољу да

кроз њу, као оловни војник, могу да пропаднем и насучем се у градској канализационој мрежи. Јер кад ко повуче воду сигурно настане поплава и подигну се подземне воде које вуку целе улице под земљу.

Али, прво да се истуширамо, ти и ја заједно, осећам како заударам на школски измет, на наше ђачко ливадче за отворену наставу са куповима дечјег фекаписања на све стране. Сад није важно да ли се то она кока по мени покачила или сам то све ја самоиницијативно... Важно је да се уљудимо, да можемо чисти и репрезентативни службама да руководимо, часни задатак да извршавамо, менталне инвалиде да лечимо.

Зато, туш! Туш, сестро! Носи ме под туш! Таман да се сасвим разбудим, да сагледам ситуацију и силне обавезе које се налазе преда мном. Па да ми после чистом и окупаном помогнеш да се некако успентрам у ову фотелју чије димензије у потпуности надилазе све моје амбиције.

Усџаје, она га води у џласџичну кабину на сцени, изнуџира осветљену. Скидају се исџовремено. Он унуџира, а она исџеред џушиа, све док онако ероџично виџика не осџане само у свиленом комбинезону.

ЛУЛА: Црвена славина је лево, пази да се не опрљаш.

М.М: *(Пева високим џенором)*

Олимпијо, горо снобовска
прими ме у недра своја боговска
да и ја узмем учешћа
у владавини светског бешчашћа...

(Заџим укључује воду и џочне да се џушира. Виче)

Има ли овде неки поп или капелник? Да га питам, да ми објасни шта сам ја заправо, болесник ил' грешник и може ли бити исповести на недостојном месту, у говнима тркалишта премреженог стазама џиновских брзоклизећих црних бубашваба и као шипак бордо-румених бубаруса. Је ли ово болница, божји дом, или џаволов бубашвабарник у којем се чак и постељина осећа на влагу, сумпор и алкохол? Да ми кажу да ли примају исповест морално посрнулог усранка који више личи на подгузну буву него на сподобу прављену по лику њиховог гузоње, господа Бога. Шта ће нам свештеници, ако не могу да пруже утеху неизлечивом јаднику кога је порок толико дегенерисао да не зна, да појма нема је ли болест грех, кад он, њихов бог, тако ефикасно напушта болесника и бежи од њега чак на девето

небо, да га смрт случајно не затекне како мешетари у његовом региону.

Говори, сестро, за име божје, брзо говори. Ја сам у силном страху и паници од могуће бесмртности посмртних слика пакла. Шта да радим ако сам и мртав свестан вечности смрти и тихог и поузданог распадања мога ткива? Ево, гениталије су ми већ отпале. Пливају у пилећем измету.

Лула журне руку у осветљену кабину. Лейо се види како га њија њамо где њреба.

ЛУЛА: Нису, шефе. На месту су. А сад и ми идемо под туш да их мало перуцнемо.

М.М: Да их мало гланцнемо, а?! А јесам ли ја данас нешто туцнуо?

ЛУЛА: Си, шефе, буба јеж.

М.М: А шта то?! Орахе или лешнике? Прича се да су чак и кикирики добри за потенцију.

ЛУЛА: И обећао си ми место главне сестре.

М.М: А зашто сам онда толико мали, непокретан и хендике-пиран?

ЛУЛА: Па не можеш да будеш виталан кад практично још увек спаваш. А кад у сан дубоко урониш, онда је тешко, готово немогуће пробудити се.

М.М: Аха! Значи ја сад спавам и сањам. Ако, ако, то је добро. А ти, да ли ја сад и тебе сањам?

ЛУЛА: Ја сам од крви и меса. Мада имам и верну копију коју ми је супруг недавно поклонио. Само што она боље пева.

М.М: Твоји женски хормони су те очиглено лепо уобличили. Осећам и како ми се тело буди, а оптимизам расте. Дођи мало код мене, ускочи под туш. Да видим јесам ли стварно жив.

ЛУЛА: О, жив си ти и здрав као коњ, шефе.
(Скида веш и дола улази у кабину)

М.М: А ко сам ја, кад се тако бизарно понашам?

ЛУЛА: Ти си наш шеф. Целе клинике. Психијатар професор доктор Мататије Мелхиседек.

(Скочи на њега и обујми га бујинама)

Надам се да ћу после свега добити декрет о унапређењу.

Куцање на вратиима.

- М.М: Јеси закључала кабинет?
- ЛУЛА: Хоћу ли добити тај документ?
- М.М: И решење за одговарајућу плату.
(*Лаче куцање*)
Не треба их пуштати, мајку им јебем ментолску! Сваки од њих уображава да је бар јапански цар и код мене улази као код личног батлера.
Јеси два пут окренула кључ у брави?
- ЛУЛА: Па, била је гужва шефе, док сам те спасавала од кокошке, док сам је најурила напоље, заборавила сам.
- М.М: Шта чекаш? Мрдни дупе. Ако неко уђе има шта и да види.
- ЛУЛА: Си, шефе, буба јеж.
- Скочи онако голишава и доћрчи до вратиа, али се она оћворе и у њима се ѿојави Филимон.*
- ФИЛИМОН: Ах, ти си ту, Луло! Шта радиш овде? Да не озебеш тако мокра?
- ЛУЛА: Чистим, Филимоне, мужу мој. Чистим. Додај ми тај фротир. Зар не чујеш како ми зуби цвокоћу?
- ФИЛИМОН: (*Озрће је великим ѿешикиром*)
Ја сам дошао да видим газду.
(*Осврће се*)
Где је шеф?
- ЛУЛА: (*Док се брише и облачи, ѿева*)
“... Бришем, рибам, чистим, перем,
и мушкарце успут дерем
од посла ми пуца глава
таква мене бије слава,
док не будем мокра, плава
- Свуда редом склањам смеће,
нема оног ко ме неће,
ко ме неће да осети,
свој либидо да посвети,
и у небо да полети...”
- М.М: (*Искочи из ѿуш кабине и онако, са ѿешикиром око бедара, зајева*)
“... Ко те неће да нагузи
као воз на брзој прузи...”

ФИЛИМОН: *(Пева)*
“Луло моја, сребром окована,
пушио бих, Ал’ немам дувана...”

СВЕ ТРОЈЕ: *(Певају)*
“... Већ недељу дана,
ја нема дувана,
а немам ни пара,
да купим цигара...”

Лула ужурбано излази носећи кофу и ѿорѿвиши у њој. Осѿјају само М.М и Филимон који ѿонизно скине француску берѿѿку са ѿлаве.

ФИЛИМОН: Љубим руке, шефе.

М.М: А што ти не куцаш? Јел’ пристојно да ме овако затекнеш?
Додај ми тај баде мантил. Сањао сам да ме је напала моја
рођена кокошка. Сав сам се онередио од страха.

ФИЛИМОН: *(Додаје му баде мантил)*
Имам једну велику молбу за тебе, докторе.

М.М: *(Облачи мантил)*
Шта, шта?! Какви су то манири, о чему се ради? У службене
просторије упадаш ненајављен. Толики сам труд у тебе
уложио, да отвориш ум и истераш птицу из своје главе, да
те ослободим шизофреније, те проклете чиновничке ано-
малије, а ти ми тако враћаш. Значи, ко тебе хлебом, ти њега
каменом.
У животу сам све схватио, разумео сам све појаве и сва сам
зла опростио, само једно нисам успео да апсолвирам. Не
знам, сине, јеси ли ти морон или полтрон.

ФИЛИМОН: Болестан сам, докторе.

М.М: Добро, луд сам и ја, па шта?! Уз то сам, по свему судећи, већ
одавно мртав. Видиш колико сам се смањио и сав се осећам
на восак. Милим овде као мрав по овој огромној фотељи и
знојим се од страха. Бојим се да не седнем на самога себе и
пригњечим се. Увијам се као жива пастрмка на врелом
тигању.

ФИЛИМОН: А ја?! А ја?! Шта ја да радим у својој ненаданој провали
енергије која ме непрекидно тера да стварам, да као доктор
Франкенштајн производим монструме.
Где ја да се денем, куд да побегнем од себе, њега, ове
проклете Установе?!

- М.М: Бежи, ђаволе! Помери се с места, козји измету. Она ти хлеб обезбеђује, а ти се брабоњцима бацаш на хранитељку.
- ФИЛИМОН: Страшно се осећам, шефе. Напуштено и разочарано, као библијски бог који у наступу растројства реши да разори свет који је створио, па је послао потоп на њега.
- М.М: А што се ти на портирници не пријавиш кад долазиш код мене? Да знам, да се припремим, није моја глава фасцикла, пичка вам матерна, па да све анамнезе држим у њој. Добро, не кажем, куцао си, Ал' ниси сачекао да кажем "слободно" а већ си непозван бануо у мој интимни тренутак. Покварио си ми идеалну прилику да пробам да сазнам да можда нисам дефинитивно отишао и да сам се пробудио из дубоког сна. Из безнадежног стања каталепсије и смрти. Видиш колико је смрт велика и бесконачна у односу на живот. Читав Космос је мртав, за разлику од земље која је само сићушно зрнце прашине у њему. Па ко ту има превагу? Живот, смрт или сан између?
- ФИЛИМОН: Бог ми је сведок да нисам хтео да нарушим твој интегритет, шефе. Дошао сам само да ти упутим једну, за мене од највећег значаја, молбу, да ми учините част.
- М.М: С друге стране, ово и није твоја жена Лула, то је Лула, наша спремачица и мој кандидат за будућу главну сестру. Ја сам частан човек и држим до обећања која беспопштено дајем. Зар твоја Лула није остала код куће да спрема колаче и коктел за вернисаж твоје будуће изложбе? И боље би јој било да обрати пажњу на канапее, хлеб да сече што нежније и тање. Да се не гојимо без везе и подижемо себи фактор ризика. Уосталом, нема ли она умилан глас славуја, зар ниси приметио како ова крешти и хукће као сова кад пева?
- ФИЛИМОН: Па ја ни сам не знам шта да мислим, докторе. Од твоје терапије сам потпуно збуњен и осећам се чудно, некако двоструко. Мислио сам да обе Луле припадају мени, пошто смо нас двојица у питању.
- М.М: Значи, једна за благовање, друга за клање.
- ФИЛИМОН: Господин Хубач стално шири своја крила у мојој глави и омета ми нормално ментално функционисање.
- М.М: Море, кад те ја метнем у кокошку очистиће те ко трудну девојку, да поново будеш невин и сам.

- ФИЛИМОН: Не разумем зашто они, које сам ја створио, користе сваки тренутак моје конфузије да ми жену крешу и калпе. Како ја да сперем своју част ако ми је свакодневно надређени кала и гази?
- М.М: Све те нешто гледам па се питам јеси ли стварно луд ил' си само безосећајан. Распадаш се од цинизма. Код тебе је фикција заменила стварност па ти се чини да једно исто лице може истовремено да буде на два различита места. Уосталом, ако ни ми диктори нисмо имуни на ову космичку параноју могу да мислим како се тек ви пацијенти осећате. Одбијаш да прихватиш нормалне феномене реалног живота као што је слободан секс, а мирно примаш моју бизарну појаву, не примећујеш колико сам се морбидно смањιο и уместо да као орао кликћем, ја овде пијучем као пиле. Узимаш ли редовно лекове које сам ти преписао?
- ФИЛИМОН: Хубач тврди да ти и Лула хоћете намерно да нас отрујете.
- М.М: Па сад, није тако, није баш тако. Намера је само делимична. Мислио сам да њему даш терапију, а сам се уздржиш. Само њега да средимо, а ти да останеш излечен и здрав. Такав је поступак кад се болесник подели у више пацијената. Кад, на пример, уфикса да је истовремено и генерал и дивизион. За истребљење толике војске потребно је познавање ратне стратегије и борбене тактике. Јер ако нема легиона нема ни Наполеона. То је задатак пред којим је медицина застала. Континуитет се не прекида, просто настављаш из почетка, само овога пута не на Аустерлицу, већ на Светој Јелени. Тако и ти. Кад ти отрујемо папагаја, остајеш сам у кавезу. Него, кажи шта ти очекујеш од мене? Какву привилегију? Шта још хоћеш више? За тебе сам учинио све што сам могао. Лечио сам те релативном методом па је такав и резултат. Откачио сам ти ганглије и укрстио церебралне путеве зарад ефикасног и моћног стварања, превезао сам ти креативне гениталије са аутентичним лудилом твоје птице, Хубача. Али, он се дао на зло. Постао је уображен и негативан морон, испуњен неприхватљивим идејама.
- ФИЛИМОН: Па то, шефе.
- М.М: Које?
- ФИЛИМОН: Да ми отвориш изложбу. Изложићу своја најбоља дела. Она са унутарњим светлом, које им гори као жива душа. У неку руку то је и твоје дело, заправо нас тројице, заједно. Моја улога је у свему томе ирационална, резултат више болести него здравља.

М.М: А јел' неко проверио службе? Знаш ли ти како су оне овде неуређене, запуштене и откачене? Ко зна кога ће све протокол изоставити, бојим се да владика не откаче. Мора неко скуп да благослови. Јесмо ли Срби или Турци? Јесу ли позвани новинари и угледни гости, све протоколисане детерминанте? Јесам ли адекватно најављен у електронским медијима? Нескромно је бити скроман, јавно се правити мањим него што јеси, ионако сам сићушан и сав упишан. И да ми обезбедите адекватну задњицу за оволику фотељу. Је ли пиједестал довољно висок да могу сви да ме виде и чују? Ништа не сме да омане, озвучење да крчи. И амвон да се узме из саборне цркве; без обзира што ћу говорити из главе, достојанственије је са амвоном. Иако сам се у међувремену драстично смањио, нисам ја ни уметник ни козји брабоњак. Него, зна се ко. Ја сам на истакнутом положају, ја сам, бре, овде неко и нешто, не знам ко ме је ту поставио, који моћник и зашто. Ал' знам да није много погрешно. Показао сам се и као научник и као доктор, лечим вас, пичка вам матерна, овако упишан и усран, није да не лечим, јел' тако? А? По чему сте бољи од мене кад једнако пишките и каките у гаће, баш као и ја. Само што ја, за разлику од вас, с оба ока пиљим у вечну тајну која се зове црна космичка рупа и пратим анђеле који свакодневно у њу упадају, са искреном надом да се из ње никад више не врате у ово срање које је наша есхатолошка реалност. Само што ни они не знају колико је она прождрљива крмача и доводи егзистенцију свих појмова у питање, тако да ни појам "никад више" објективно не постоји; не постоји заправо ништа сем ње, саме стварности. А шта ми од ње имамо, осим секса? Шта нам је Бог дао сем пичку, то ти да питаш владика, за шта да се уватимо и чврсто држимо, сем за свој рођени уд којим се ланчано обнављамо стварајући нове генерације менталних несрећника са истим питањима на самртничким уснама: у чему је тајна и каква је разлика између болесних и здравих, кад су болесни ближи циљу и постављају мање тешка питања о смислу егзистенције? Шта је тајна свих лудила према тајни постојања, и има ли икакве разлике између онога што није а што ће неминовно бити и онога што јесте, а чега сигурно неће бити? И шта онда мене боли курац за твог папагаја кад је мој ум опседнут јатима птица које шуште својим крилима као горска бујица, као космичка олуја и урушавају се у мене као чиста пропаст света. А мој радни задатак, мој практични посао треба да се сведе на истеривање једног нежељеног уљеза из стана за који

нема станарско право, афричког папагаја из твоје главе. Ја јесам унутра, из креативних разлога, ставио клицу, али ко је очекивао такав развој догађаја, толику пакост?

ФИЛИМОН: Па... нека га унутра, шефе, мени не смета. Навикао сам се на њега.

М.М: Море, јебаћемо му мајку због тога што се показао као ђубре, очистимо га из твоје главе као гнојну рану. А где је он сада? Ђути курва кад је осетио шта му се пише. Силеције не воле тврд став.

ФИЛИМОН: Ја га за сада не бих будио, шефе. Нека га тамо, повукао се у најтамнији ћошак мог церебрума и спава. Ту се једино осећа безбедно и може да се опусти. Иначе је напет као струна, увек спреман на протест, некад, богами, и на злочин. Знаш ли ти, докторе, да је он, због Лулине непристојности, на граници нерава. Не подноси никакве претње и угрожавање свог интегритета. Тада може да буде опасан, прави зликовац. Осим тога веома је јак и снажан као сваки аутентичан лудак.

М.М: А шта ти мислиш?! Да ћу ја дозволити његова невоспитана добацивања из тебе док будем отварао изложбу и док поздрављам његово преосвештенство? Испашће да сам се снагом ауторитета свог положаја сам наметнуо церемонији. Морам прво да га радикално одстраним из тебе. Не желим да ме нека фиктивна птичурина јавно денунцира као невалификованог надри лекара.

ФИЛИМОН: Само, шефе! Ако то икако може док он спава. И ја бих волео да данем душом, да се примирим крај моје Луле и коначно будем срећан. Али, ако се изненада пробуди схватиће то као издају. У том случају ја не одговарам за последице. Свашта може да се догоди.

М.М: Ма ко га јебе, њега?! Има да те подвргнем апсолутној методи, мом најновијем психомоторичном проналаску, да те турим у мој истеривач демона, да га окадим индијским травама и сандаловим дрвцетом, да му се ја најебем мајке, да види да му ја нисам његова уметничка душица него сурови егзекутор и хладни научник, истеривач ђавола и демона, професор доктор Мататије Мелхиседек. Имаш част први да уђеш у још неиспитану машину за ментално прочишћавање и довођење вијуга у паралелни кружни ток, која је толико агресивна да и мене повремено, док спавам, напада и кљуца.

Сад ћеш и ти да осетиш благодети модерне науке, да упаднеш у кокошку, да те прикопчамо, поклопимо и укључимо, па да видимо шта ће да буде. Да видиш како ће онда да рашири перушку и одлепрша право из главе у свој завичај, зелену Африку пуну мајмуна и широко разјапљених крокодила. Па кад га шчепа нека зверска чељуст нека онда крешти до миле воље и кења о томе како се творац кокошке доктор Мататије Мелхиседек усро, како се дегенерисао и смањо до нивоа ситног баштенског црвљука и пољског хрчка. Ја нисам никакав имагинатор да измишљам шарене птице, ја сам луди проналазач који је створио електронску машину за лечење неизлечивих шизофреничара какав си ти, да му моја кока набије ногу у дупе, да му сјебе његов китњасти реп, да одлепрша у пизду материну одакле је и дошао. Само да га позовем, да дође, да му покаже своја тефлонска муда и успешно изврши мој најновији виво експеримент. Он јесте мушка кокошка, али није петао јер нема сексуални импулс, и знаће да се ухвати у коштац са једним крволочним папагајем јер је јачи и паметнији од твојих бесловесних скулптура.

Само да укључим разглас, да га намамим на дужност.

(Укључе разглас. Његов се глас, као кроз сан, разлеже сценом, сада под редукованом свейлошћу)

“... Ко-ко, ко-ко, ко-ко-да!

Дођи коко ти сада
да шутнемо папагаја
у ровита њему јаја...

Дођи коко, кокошко,
да он спозна шта је мушко,
простор да му сузимо
папагаја нагузимо...

Удри сада ти злотвора,
тог менталног црног твора,
црног као чоколада,
Ко-ко-да! Ко-ко-да! Ко-ко, ко-ко, ко-ко-да!

ФИЛИМОН: Шефе, ако уметност нема смисла, ако живот нема смисла, онда је све што има смисла бесмислено.

Уз свейлуцање и кокодакање, кроз широко ойворена вратица, храмљући и њсујући улази елекџронски робој – кокошка.

- КОКОШКА:** У пичку материну, нисам пројектован да будем буба стонога па да ми она твоја дропља Лула сваки дан ломи по једну ногу. Тако ме је опалила оним мокрим портвишем по крилу да једва могу да станем на леву канџу.
- М.М:** Чекај, чекај... Зар то није било у мом сну?
- КОКОШКА:** А теби ово изгледа као јава? Јел' то твоја природна величина, те димензије патуљка и муда која ти се вуку по поду? Погледај нашта ти личиш. Библијског дива и шефа на далеко познате злочиначке организације: "Нека Бог покаже своју снагу".
- М.М:** Прешао сам у православну веру. Владику сам позвао да благослови мој промотивни говор.
- КОКОШКА:** Море, ви Чивути веру и карактер никад не мењате, без свога бога никуд не идете и туђим кумирима се никад не клањате. Поштујете само своје циљеве, туђе муке вас нимало не дотичу. Јесам сто пута рекао да ме не зовеш тако рано. Знаш и сам како си ме саставио, како ми се због лошег варења спрчи ово суво и неподмазано перје, како ми се ово метално тело тешко буди и покреће. Сав шкрипим и шкргућем, не могу да мрднем колико сам се укочио. Која говна ја морам да лечим.
Јел' то тај пацијент? Види, види на шта тек он личи. На козји брабоњак. Докторе, ти ниси цео, мајке ми, лично ми ти одговараш ако ме овај закења кад уђе у мене па ми од тога зарђају шрафови.
- М.М:** Али, увежени колега кокошко, он је ваш пацијент.
- КОКОШКА:** А за кој мој се овако усрао од страха, кжо да никад није видео живину из близа? Еј, ти! Да не мислиш случајно да си лепши од мене? Јел' тебе жена водила у зоолошки врт да ти покаже кавез, да видиш свој завичај? Шта сж ту зинуо ко неки турски султан, ил' јапански цар? На лопату ти се не приноси, толику дистанцу имаш према нама докторима. Мислиш ако не носим јаја да не умем да кокодачем. Шта је с тобом, шта те боли, зини, говори, чељуст разјапи, немам ја све време света за тебе. Не знам ни кол'ки ми је рок трајања.
- ФИЛИМОН:** О папагају је реч, уважени докторе кокошко. Треба га некако екстерминирати из мене, из моје главе, из ума ако га још увек има и то овако док је у сомнабулном стању. Иначе, може да буде дивљак ако га неко нагло пробуди, спреман на сваку неподопштину.

КОКОШКА: Добро, добро, само немој да ми унутра крешти кад ја почнем да кокодачем. Боже, каквих будала има на свету и какве све монструозне глупости неће проћи кроз мене. Дај, шефе, брзо анамнезу и дијагнозу да га што пре скењемо па да идем на заслужену дремку. Знаш како стежу ови гвоздени шрафови, радим под стресом и високим оптерећењем.

Мајијије отвори поклоица од кокошке. Из унутрашњости њене електрике пробије јак млаз светлости.

М.М: Хајде упадај.

ФИЛИМОН: *(Снебивљиво)*
Не мислим да је то добра идеја.

М.М: 'Оћеш да ти отворим изложбу, или не?

ФИЛИМОН: И моја Лула мисли да би то био ниво.

М.М: Онда? Шта чекаш?

ФИЛИМОН: Богами, бојим се, докторе. Ти не знаш како господин Хубач уме да буде opak кад га неко на пречац пробуди.

М.М: Хајде, не зајебавај. Па тај Хубач то си ти.

ФИЛИМОН: Целу ноћ није спавао. Дивљао је као оркан. Његов бес ме је потпуно разорио.

КОКОШКА: Хоћеш да га ја силом стрпам унутра, шефе?

ФИЛИМОН: Ако буде кренуо по мени, прождраће ми то мало нерава који чине електрични систем у мом организму. Ко зна шта све у љутини може теби да уради. Разориће ти машину.

КОКОШКА: Море, летеће перје кад га ја дохватим, неће знати где му је дупе а где глава, посраћу му се на живо срце, црћи ће ми у канџама. Хајде, улази док сам још расположен за ринтање. Унутра!

ФИЛИМОН: Не знаш ти с каквим демоном имаш посла. Покидаће ти жице, размонтираће ти шрафове, господине кокошко. На крају, ако га разгнеavimo, бојим се да не насрне и на самог професора, нашег уваженог шефа.

КОКОШКА: Он је професор ко што си ти уметник, до мојега мога. За вас сам ја обична кокошка не зато што не умем да летим као свака нормална птица, већ зато што много серем и не умем да лажем и да се претварам као сви ви, уображени чиновници. Шта ти, жалосни воајеру, који си уобразио да си геније, знаш шта су подземне силе и каква је снага њихове

турбуленције? Ја сам ту да се ухватим у коштац са црном магијом и да све њене свештенике са архангелском супериорношћу потерам и вратим тамо одакле су наврли на ваше кварне бирократске душе, на које се они лепе као муве на говно. Лечење почиње истином а не лажним конструкцијама о вашој снази и величини. Овде је све тужна фикција која треба да подигне ниво чиновничког ауторитета у грађанству како би Установа уопште могла да опстане. Толики је раскол у њој да се више обичним административним уредбама власт не може регулисати. Обојица сте чиновници који учествују у експерименту нашег демијурга бирократије кога још нико није видео. Ко зна, можда се он крије међу вашим задњицама, али никако не можемо да га идентификујемо пошто нико не зна како он изгледа. Знамо само да је невероватно гузат и да има дупе веће од фотеље из које управља својим научно-бирократским експериментом и да га у кулоарима зову “Господин Гузица”. Суштина целог подухвата је одржавање постојећих друштвено-политичких структура на власти. Зато, у процесу реализације његове генијалности нема милости, па макар разбијали јаја изван тигања, макар кајгана нештедимце текла ходницима Установе и улицама Града. Жртве су колатералне и неминовне. С богом више не можемо, а ђаво неће са нама. Истина је толико страшна да су, бежећи од ње, сви упали у болест. А пошто здравље нема алтернативу, лечење је неминовност сусрета са реалношћу. Па кол’ко кошта да кошта, ко га јебе. Зато, маестро, извол’те у калуп за продување канала у вашем мозгу који су затрпани неприхватљивим идејама о орнитологији. Да те мало штрцнемо тамо где штрчиш, да те додамо где мањкаш, да од једног менатлног инвалида направимо здраву и лепу кокош, да те укалупимо у правила куће. Само да не буде после по старом, добром обичају:
“Ја га крстим а он прди!”

М.М: Шта чекаш? Лимун. Улази кад те машина лепо моли.

Мајаијије приђе, уџура га у машину и зајвори њоклојац. Она сјане да дрнда, свейлуца, свира и њева, као дечја музичка кугишја.

ФИЛИМОН: *(Кркља)*
Тесно ми је. Не могу да се померим. А и врућина је. Отвори прозор.

М.М: Па да ме неко са улице плуне, јебеш прозор, сан те 'вата, животне функције ти се снижавају, падаш у хибернацију, падни, падни, шта чекаш, пичка ти матерна лудачка, твоји очни капци су све тежи и тежи. Ти спаваш, не треба ти простор, ни ваздух. Спаваш дубоко и моћно, ваљаш се у свом сну, као кит у океану, спаваш као сова у храстовој дупљи.
(*Дува у шаке и хукће*)
Хуууууу... Хуууууу...

Филимон њада у хийноћички њолусан. Почине њсихоанализа.

М.М: Шта си јутрос доручковао?

ФИЛИМОН: (*Хийноћисан*)
Виноградске пужеве са белим луком, динстано на маслиновом уљу.

М.М: Види, види, пичка ти матерна снобовска. Откуд Срби једу ту гадост?

ФИЛИМОН: Мозак тражи чисте протеине због креативне енергије и физичке снаге. Овим рукама сам преместио тоне блата да створим нови, бољи свет. Није лако подизати гвоздени чук од три кила и у мермеру и граниту клесати идеалне пропорције, попут Поликлетовог канона. Моја дела су вечна, за њих време не постоји.

М.М: А ти?! Постојиш ли ти за време?

ХУБАЧ: (*Тихо, њромукло засићење*)
Изнутра ме нешто распиње. Бојим се да се не распаднем.

М.М: Како се зовеш?

Пауза.

ФИЛИМОН: Ја сам Филимон, а он Хубач.

М.М: Значи, ниси сам у глави?

ФИЛИМОН: Двојица смо.

М.М: Ко је Хубач? Чиме се он храни? Шта једе?

ФИЛИМОН: Требало је да буде обичан папагај, украсна птица, али је постао окрутни одметник, звер, демон. Једе ми мозак, храни се мојим сновима и хоће... хоће од мене да направи сомнамбула спремног на сваки злочин. Огорчен је на историју својих предака који су његовој врсти донели лош глас, глас шарених и шупљоглавих птица које људи држе у својим домовима по крлеткама, којима даме чупају репове и затичу

њихова украсна пера на своје шешириће. Мрзи жене, посебно се истиче одвратношћу према мојој... нашој Лули. Тражи од мене, даноноћно захтева да јој прережем гркљан.

М.М: А где је он сада? Што се не јави?

ФИЛИМОН: Још увек спава. Исцрпљен је од ноћног рада. До јутрос смо припремали изложбу.

М.М: Хајде кокошко да га мало продрмамо, да га мало нагузимо. Да види битанга да сила болести мора да уступи место сили здравља.

(Хукће као сова)

Хуууууу... Хууууууу...

Ајарај почне да се њресе, клојара и ѡроизводи неке високо фреквенјне ѡискаве ѡонове. Писак сове као локомојшве измешиан је са ѡродорним ѡијукањем. Као кад ѡрабљива сова расѡрже живо ѡиле: Хуууууу... ѡију-ѡију... хуууууу... ѡију-ѡију...

КОКОШКА: Сад кад те причврљим и припалим ватрицу под тртицу, па ти јајца осмудим, кад ти краке рашчеврљим и њокалицу разбијем, расцопам главуцу, кад ти продрмам те твоје лаке птичје коске има само да зазвекћу и затандрчу.

(Кокошка се силно дрмуса и сѡењући ѡева)

“... Пошла цура на прело,
изгубила вретено,
тандрчак, тандрчак,
коленике, вретено...”

ХУБАЧ: А твоје, кокошко? Какве су твоје коске? Пуне и тешке као код диносауруса.

КОКОШКА: Ма, ко те јебе, тебе, кад те сад ухватим у коштац па ти пустим струју и електрошкове, само ће перје да ти отпадне, има да бежиш одавде, ако ти је живот мио, ако не желиш да завршиш на електричном роштиљу.

ХУБАЧ: Шта ти пада на памет, помијаро плехана, како се усуђујеш да звечиш кад ја спавам, да ме из дубоког сна дижеш, само што сам ринтачио док су теби ломили рупе на оксидисаном лиму да се жив не распаднеш. Али, твој мозак је борниран, ниси у стању да схватиш да једна лимена кокошка нема шта да тражи у дуелу са софистицираним папагајем који се у свом природном окружењу храни дивљим овновима, анерђањим. Све ћу жице да ти покидам, гвоздене шрафове ћу да ти размонтирам, сијалице да ти погасим да умукнеш и престанеш да кокодачеш и пијучеш, канто у распадању!

КОКОШКА: Чек, чек, само ватрицу да ти потпалим, паперје да ти опрљим. Да видим како ћеш онда да кењаш и омаловажаваш високу технологију, последњу реч технике и нашег националног препорода. Осећаш ли мирис печења, птицо, како ти гори под крилима, како ти смрад нагорелог меса пали ноздрве? Бежи, бежи напоље, док још имаш на себи то мало перја. Мрш у своју Африку, на свој зелени континент, није ово клима добра за тебе, напуштај пацијента, постаје сувише вруће у његовој глави за тебе. Напоље!

М.М: Напоље змије и демони, кад вам ја наређујем у име анђела и светлости, у име науке и просвећености и нашег врховног шефа, господина Гузице, нашег ментора и свеца који вешто балансира и хода по рубовима егзистенције ојађених и осиромашених менталних инвалида.

Из машине куља дим.

ФИЛИМОН: *(Заваји)*

О, проклета Установо! Долино јада и бола и свеколике патње нас сиротих сведока овог нељудског погрома. Глава ми пуца, у мозгу севају слике као електричне муње и ја видим, јасно видим слике моје жалосне судбине како ми Лулу сексуално злостављају моје скулптуре са маскама искежених звери.

Морам да пожурим у галерију, да стигнем пре но што почне злочин. Извлачи ме одавде, част и жену моју да спасавам.

Луло! Не дај се, мила, ритај се, ритај, удри штиклом и мојим тешким чуком, разбијај глинене ћупове и воштане главе без обзира на вернисаж који је пред нама. Ритај се, ритај и ударај где стигнеш, и лево и десно, не подлежи њиховом шарму, све је то благо, кал љубави, у њему смо до гуше, не дај да сасвим потонемо, да нам иловача затрпа брачну срећу и душевни мир. Стиже ти твој Филимон у помоћ, да разбијем клику, да полупам зликовце, моју злу творевину. Пожури, господине Хубач, спасавај нас одавде, убијај и кољи све око себе, не дај да нас бирократија гази и трује димом.

Машина се јако дрма, као да хоће да се изврне. Мелхиседек јој њиричи у помоћ и њидржава је.

М.М: Не дај, кокошко, издржи, сине, не допусти да те сјебу лудаци, ти си здравље, јачи си од сваке болести.
(Чује се ѓромољласан ѓрдеж из машине)

Окини, окини, окини, али издржи, програм ти је моћан и супериоран, нико ти ништа не може, пројектован си за победу, предвиђен да све газиш око себе, поготово у себи. Стегни, пали и жари, истисни болест, шизофренија је само глас без тела, гас који ти надима црева, гони говна из себе напоље, да се не усереш као твој шеф, не дај да те скењају само два говнара, како би било да је у теби Левијатан чијих ти седам чељусти истовремено ждере седам органа. Очисти муку, сине, да те не трује ментално ђубре које уображава да је његова уметност духовни флуид људског рода и коначни смисао света. Вечност је у смрти и ништавилу, а не у животу и уметности. Ружно је смисао свега постојећег а лепота је само узгредан продукт његове мутације. Зато је и толико ретка појава у природи. Сваки анђеол нас води ка смрти и ружноћи, ка злу и нашем правом почетку који ми из наше урођене животињске наивности не препознајемо као спасење, већ у њима једино видимо сабласт краја и пропадања.

Почиње психоделијана музика френезе која најављује пораст унутрашњих деструктивних сила и насилну смрт. И док се кокошка френетично бори у себи, она нараста и појачава се.

КОКОШКА: Ех, да ми је сад да се протегнем, да могу да раширим крила и одлетим из ове проклете луднице негде у вис, да засијам као звезда која најављује скори крај света и муњевито се примиче и расте, ох, професоре, колика светлост куља из мене и све потапа својом енергијом.

(Виче)

Мататије, не дај ме, рођени, болу који ме кида и дамарима што ми дивље бубњају у глави, заустави црнопуте урођенике намазане белим, жутиим и црвеним ратничким бојама који гипко плешу и помамно скачу у мени певајући своју ужасну тугу и страх од насилне смрти.

(Из кокошке се чује дивљачко добовање и ритмичка песма урођеничког хора)

“... Ула, ула, ула-ла!

Улу, улу, улу-лу!...”

Све се кида и растаче у мени, пуцају везе и узлови, осећам, осећам како ми се примиче ватрена болест и гуши ме, гори у мени и најављује смрт од прскања вијуга у глави, куку, разлива се по мени каша његових сивих ћелија и сав тонем обузет силним страхом. Рђам и тонем у смраду лудила ове разорне птичурине која ми својим страшним канџама, својим челичним кљуном кида софистициране везе и вади чипове из њих. Готов сам... гот... у пом,,трррт!

Машина њукне и угаси се. Враћа се на њој ојворе и из ње излази Филимон као Хубач, сав разбарушен, закрвављених лудих очију и са ошћирим ножем у рукама. Са високо подигнућом камом, он ћрчи у крућ око ћрофесора Маћаћија Мелхиседека и креићи.

ФИЛИМОН

ХУБАЧ:

Молио сам те да ми учиниш част, а ти плујеш по њој, стављаш ме у гвоздене менгеле да ми ова твоја луда кокошка уврће јаја и ломи дух. Брига те није за напор који сам учинио да се извучем испод твоје доминације; то што сам постао познат и велики уметник не цениш и даље имаш презрив однос према мени као према свом пацијенту, за тебе је свет још увек подељен на вас докторе и нас пацијенте, на вас, које је ваш бог одредио да управљате и владате нама чија је судбина да будемо робови, понижавани и вређани мужеви, очеви и браћа чије жене, ћерке и сестре јебете по скривеним кутовима, на тајним местима и где стигнете, гузите на канцеларијским столовима, по својим комфорним апартманима и луксузним јахтама, задњим седиштима скупоцених аутомобила са свуда уграђеним климама да вам се случајно муда не прегреју, а ако вам ни то није довољно, онда ступате у односе једни с другима, мушкарци са мушкарцима и жене са женама. Важно вам је једино да нас држите на кратким узицама и дугом штапу, нас, чији рад плачкате на свим координатама овог једног и заборављеног света. Гушим се, гушим се од беса, не могу више да издржим ваше надобудно тлачење, ваш презир и надменост, докторску ароганцију према нама пацијентима, према жртвама које својим алавим и балавим очњацима свакодневно свакодневно раздирете, звери, звери небеске и земаљске, доста са бедом и вашим злочинима, доста неправде и понижења, доста увреда и насртаја на нашу људскост, на право да и сами будемо признати и поштовани. Ах, ах, срце моје и уму мој, зар ћете сада отказати кад сам на крилима гнева, у часу кад мушким потезом себи враћам достојанство превареног мужа.

(Кркља)

М.М:

Али, грађанине Филимоне, моје намере су биле часне. Ја сам хтео, озбиљно намеравао да нашу Лулу унапредим. Од обичне чистачице до главне сестре, није мали скок у каријери.

ХУБАЧ: Нема више Филимона, срце није издржало, он је мртав. Остао сам само ја, Хубач. Остале су само крвљу подливане очи, несаницом избраздани дубоки подочњаци и муње које ми својом незадрживом електриком парају мозак и гоне на акцију, на крв, на смрт.
 О боже моје луде, моје вреле Африке!
 Приносим ти жртву од земље и крви у нешто мало, у ћорсокаку његовог ума, затрованих предрасуда да је грех болест коју његов бог прашта иако не подноси ни људе ни живот. То је бог мртвих и зато га у таквом облику и шаљем њему да земљом пригрли резултат свог присуства на њој, своју мртву творевину.
 Тај, живот толерише само као бекство од себе, у слободу од њега и свих његових правила јер њихово кршење је једини пут повратка, једина стаза ка њиховом богу. Он злочину алтернативу не допушта, За њега је прљавштина светост, а тама чиста светлост. Он свима обећава рајско уживање а пружа једино распадање.

Психоделична, сатанистичка музика. Хубач иде око Маџаџа и иџра неку ритуалну иџру. Чује се јак и озвучен шайаџ Маџаџа Мелхиседека.

М.М: Глас ми је већ мртав, грло онемело од ужаса, сав сам се скаменио. Нема никога да ми дође у помоћ, да ме пробуди из овог сна. Ни болничара, ни сестре Луле да га заопуца оним мокрим портвишом, ни моје вештачке кокошке, да ме пробуде и спасу ове неслане шале мог узнемиреног духа, ове шарене утваре.
 Господе, знао сам да ће ми сан доћи главе. Знао да сањам овај сусрет са смрћу али не знам како да га избегнем и да ли ћу се икада жив пробудити.
 О, Саваоте, боже правде, спасавај ме само сада, а сутра, кад сване, ако икад осванем, заклињем се да ћу ти на жртву принети печеног овог богохулног папагаја и то реш на роштиљу. Да се више никад жив не реинкарнира ни у једном сну.
 Помагајте анђели и чиновници, где сте, болничари, Луло, у помоћ, боже, никад више нећу задремати а поготову заспати тако дубоко да ни смртна опасност не може да ме пробуди.

ХУБАЧ: *(Иџра и џева)*
 "... Ула-ула! Ула-ула! Улу-улу! Улу-лу!
 заклаћу и курву Лулу

чим прилегне крај мене
сав тај порок душе њене
дефинитивно ће да свене...

Да чистимо свет од зала,
потребна је жарка ала,
а не ледена Валхала
северног поларног жала... ”

М.М: А шта ако ово није сан?!

ЗАВЕСА

ТРЕЋИ ЧИН

На сцени је метална каија циновских размера. Кад у њу неко удари она, као џонџ, дуџо и јако одјекује. Ту су још и џорџир у неуредној униформи и кобила Аџнија, коју овај џовремено шиба бичем шиџо код ње изазива високо џроишњање и болно њишишање.

ПОРТИР: Еј, Агнија, Агнија, далеко га ти заошија. Говори Агнијо, бог те не убио. Зашто си ми од службене просторије направила коњушницу?! Проговори нешто, кобило уображена. Пре љу ја тебе овим бичем отерати у гроб него ти мене својом завером ћутања и демонстрацијом њиштања. Ни кошуље ми више не пеглаш. Моја служба је одговорна и угледна, свакодневно се срећем са изобиљем побеснеле клијентеле која незадовољно и громко насрће на капију, а ја на посао долазим сав поплуван и изгужван што је својеврсно поткопавање мог положаја, директан атак на његов ауторитет. Знаш ли ти уопште шта ја овде радим? Ја отварам и затварам, Агнија. Отварам и затварам ментално здравље у главама наших незадовољних пацијената пуних неповерења и мржње према својим ослободиоцима и спасиоцима. Нико од њих, у ствари, не жели да буде здрав и тако изгуби сву специфичност сопствене индивидуалности, мада нас, стручно особље, држе одговорним за своје неугодне трауме, несвестице, мигрене и вроглавице, све главе не проломе кроз које се промаљају паралелни, неслућени светови поремећеног ума. Е, сад, шта ће они да помисле о мени кад ми виде службену униформу тако прљаву и неуредну, како да ме поштују и слушају моје команде? Само ми правиш хаос, а без реда, зна се, нема ни поретка. Да ти нисам дао паре за машину, па ајде де, али ти, коњска ругобо, не признајеш моје заслуге, презиреш све што од мог зноја потиче и уздигеш само себе и своје глатке сапи, као да је у њима сва мудрост света, само језгро смисла и квинтесенција божје лепоте.

Ћурко уображена!

Није све у сексу, будало!

Ужасаваш се шпорета, не одвајаш од огледала. Шта замишљаш да видиш? Дијадему или круну на тој твојој чувавој главурди са брадавицом на носу великом као црна контејнерка која је ту слетела и ухваћена на мувљи лепак не може да одлети, макар колико да машеш пред њим. Носем. Бар да си лепа и привлачна кад си толико лења и не-

одговорна. Како си се само претварала и глумила кад си била млада. У свом облетању око мене показивала си енергију ластавице у лову на комарца, пиљила у мене као слепи миш, слушала моје речи отворених устију и гутала, облапорно прождирала све што је из њих излазило. Сваки тон, сваки писак, мој кашаљ те је усхићивао, а сад гледаш у мене својим мртвим очима без сјаја и трептаја, без сузе за било чију патњу сем за твој лични бол, за твоју бојазан да ће те обузети нека жеља која неће, која не може бити испуњена.

За тебе је свако прегнуће понижавајуће, сваки покрет разлог за дубоки замор. Фрустрира те све што мислиш да би могло бити добро за мене, да би то могло да ми ублажи патњу и скине мрену незадовољства са очију. Зар не видиш колико се трудим, изложен свакодневном гажењу штампеда лудих од страха да њиховим болестима нема лека и да ће на крају морати да умру.

Шта још хоћеш од мене? Да и ја умрем, као сви остали, да наследиш, да наследиш моје имање, моју кућу и моју тешко зарађену пензију, да ми као срећна и весела удовица, пуна успомена и узбуђења, свакодневно долазиш на гроб, да ме и даље кињиш усраним испуњавањем паганских и православних обреда и ритуала. То ти хоћеш. Е, нећеш, љубави. Прећу ти овим бичем одерати ту маслиасту кожу на коју си утрошила сву моју уштеђевину, великодушно је предајући козметичарима и свим оним смрдљивим мастима које ме већ годинама тако ефикасно држе на одстојању од тебе.

На сцену улази Хубач. Дискрејтно му прилази.

ХУБАЧ: Знаш шта?! Докле ћеш ти мене да узнемираваш својим личним проблемима? Нервозан сам, уморан и неиспаван, па те лепо молим да се обуздаш у усрдности онога што иначе чиниш свакодневно. Твоја менаџерија се никог не тиче, утолико пре што је свако опседнут својом егзибицијом. Није ово неки јахаћи клуб, већ медицинска установа која захтева изграђену личну позу и став

ПОРТИР: А шта ја то чиним, господине Филимоне, што тебе нервира?

ХУБАЧ: Ето, видиш... смео бих да се кладим, одмах сам знао да ћеш направити грешку. Помешао си ме са покојником. Не знам да ли смем да ти се поверим, некако ми делујеш прилично непоуздано, сељачки, брате.

- ПОРТИР: Овде, у овој глави, господине, закључане су све тајне Установе. У основи то и јесте задатак сваког кључара. Да закључава и откључава. Да истину држи што даље од некомпетентних, а поготову радозналаца жељних бизарности, или, не дај боже, оних на које се она директно односи. До сад ме још нико у Установи није провалио.
- ХУБАЧ: Е, па, слушај. Ако чујем да се ствар прочула, знаћу одакле гласине потичу и шта треба да радим с тобом.
- ПОРТИР: Али, господине, ја сам неми гроб.
- ХУБАЧ: *(Ошћиро ѓа йосмайџра)*
Пази да то не постанеш и буквално.
- ПОРТИР: Заклињем се својом децом, одличним ђацима и још бољим певачима. Тек што су завршили полицијску академију а већ су унапређени у патролне чинове. А уз све то, хонорарно стажирају у градској опери.
- ХУБАЧ: Само те упозаравам да се и ти не нађеш растргнут, у локви крви и са откинутим мудима у сопственом измету.
- ПОРТИР: И ја тебе да знам своја права и да је претња службеном лицу на дужности кривично дело.
- ХУБАЧ: На затвор сам већ навикао.
- ПОРТИР: Постоје и друге казне: вешала, стрељање, електрична столица, гасна комора, гиљотина... онда, метак у потиљак, гвоздена штангла, свилен конац... роштиљ на ђумур.
- ХУБАЧ: Ја нисам Филимон и не подлежем вашим законима.
- ПОРТИР: Молим, молим?
- ХУБАЧ: Чак не припадам ни вашој врсти.
- ПОРТИР: Да ниси ти, можда, неки сметењак? Дух, или анђео? Зомби или вампир, ѓаво лично?
- ХУБАЧ: Тако некако.
- ПОРТИР: Па... шта си онда? Говори, птицо!
- ХУБАЧ: Ето, јасно ти је шта видиш пред собом. Само ти се казало.
- ПОРТИР: А шта то ја као видим, господине сметењаче?
- ХУБАЧ: Па, то... Лет, лет... Пију, пију... Ара, аррра... фррт, фррт... клипете, клапете...
- ПОРТИР: Ма, немој.

- ХУБАЧ: Папагај, ето шта сам. Аррра! Аррра! Разумеш? Слободан и мудар као птица, исто тако грабежљив и крволочан папагај. Надасве, пун осећаја за небеску правду. Спуштам се из облака, али не као киша да гасим, већ као огњена муња палим и сажижем свих седам смртних грехова на путу до моје ватром очишћене Африке. Ја сам ти чисти пургаторијум, ослобођен људске контроле да не бих случајно пао под њихову корупцију.
- ПОРТИР: Ах, тако занчи, тако. Да немам исти такав случај у породици, никад ти не бих поверовао. Папагај, ајде, де, молим те, шта ти пада на памет, разне наказе смо овде већ виђали, са царевима и султанима свакодневно се сударамо, али да неки пацијент окрилати и почне около да лепрша као птица, е то ти никад не бих поверовао да немам сличан случај у породици.
Ево, на пример, моја рођена супруга се претворила у кобилу. Кад већ, каже, ринта за мене цео живот, као кобила, зашто да то и дословно не буде. На шта бих ја, разуме се, додао да би било природније да се у мазгу претворила, јер ринтање није њена доминантна особина, већ лењост, ка-ћиперство и тврдоглавост.
- ХУБАЧ: Ако хоћеш, дај ми своју кобилу да на њој одјездим један паклени круг и кад је вратим биће ти опет лојална и послушна као што је ред у чистилишту.
- ПОРТИР: Ох, господине папагају, па ти знаш да се коњ, бицикл и сат никоме не позамљују.
- ХУБАЧ: А што је онда шибаш тако крволочно?
- ПОРТИР: У ствари, више је усмеравам него што је бијем, мада је казну итекако заслужила. Мој отац је био професионални касапин и месар, исто тако мој деда и његов отац, сви моји преци јели су само месо и у свим приликама испољавали дубок презир према плодовима земље или било чему што директно долази из ње. У мом дому је већ генерацијама непожељно присуство целулози и угљеним хидратима, у принципу дозвољене су само беланчевине. Јер, земља је лукава, господине папиго, навикне те на своје плодове да би те лакше у себе повукла. А Агнија тврди да је као кобила вегетаријанац и да месо не може ни да види.
А што се тиче других коња, њих има доста овде код нас и сви једу месо. Зато нам и цела Установа личи и заудара на стрводерницу.

Него, видим да сте чули, господине птицо, да нам је неко газду уцмекао. Боже, како неславан крај за тако знаменитог руководиоца. Данас свуда кољу и убијају велике људе, масакрирају их, где стигну врше атентате, на сваком ћошку, ако тако наставе остаће само ментални инвалиди који ионако не могу да смисле докторску фукару и нас чиновнике. Можда је то њихов обрачун са величином људског рода и бога чим га је тај Ландри тако свирепо заклао, пролио праву баруштину крви; сав је био рашчеречен а цигерица искључана баш као да је боговима украо ватру. Цела ординација је била окупана у црвеној гами, кажу они који су преживели смрт да је исти такав кабинет самог господина нечастивог. Е, сад, неки сумњају на његову кокошку, због љубоморе, кажу, затекла га у љубавном загрљају са чистачицом, али и она је нађена мртва, сама себи је извадила шрафове и покидала федер. Чипови су били побациани по поду у крви где су тужно цвилели и гушили се због недостатка ваздуха. Ето, шта су последице љубавног разочарања и губитка сваког смисла за солидарност. Неизоставно неславан крај за тако узвишену личност и његов капитални изум. Ех, што ти је човек, а шта ли тек кокошка? Божја бубица, мали слуга, газда пљесне длановима и остане само мрља од крви, или машинског уља, зависи од тога на шта си функционисао. Тешко нама ако заиста нема васкрсења као што богохулно тврде неки отпадници. У таквом случају морао би сам Бог да интервенише, уколико жели да му будемо захвални.

*Тресак у металну кацију одјекне као ударац у џонџ. Чује се дивљи њоклич:
– Ошварај, хуљо!*

Кобила у сџираху зарже дуџо и високо.

ХУБАЧ: Знаш шта?! Сам среди своју жену да не бих ја морао да интервенишем.

ПОРТИР: Боји се разуздане гомиле пред вратима. Сваки пут се толико агресивно нагомилају тамо напољу, да улаз просто експлодира и стампедо нас једноставно прегази. Ни сам бог не зна како останемо живи после толиког акања и абања. Али, чини ми се данас је крај. Нема више. Енде. Много су се наоштрили. Напољу се воде огорчене уличне борбе. На све стране откинуте пилеће главе и лудачки погледи измешани са металним шрафовима и софистицираним чиповима, један божански униврезални интелект је пао у сукобу са сероњама. Ужас! Појединачни и колективни дух једног

технолошки грандиозног доба је дефинитивно срозан. На видуку нигде мрве памети, све је покључано. Коначно је изгубљено свако поштовање за Институцију. Насрћу са свих страна. Живе ће нас рукама рашчечити и ногама утабати. Ко би рекао да је реч о тешким болесницима? На свом путу до лекова немилосрдно газе и шутирају све што им се испречи, па била то и службена власт. А сад, кад чују да је доктор Мататије Мелхиседек, масон и лажни психијатар са високим овлашћењима, мртав, не смем ни да мислим како ће се то одразити на функционисање наше портирске службе. Бићемо сравњени са тлом. Ах, да ми је да знам само ко нам је убио шефа и произвео овај хаос, лично би му пресудио.

ХУБАЧ: Имамо ми и главног шефа Велике ложе.

ПОРТИР: Али њега још никад нико није видео. А ми смо изложени гневу хендикепираних.

ХУБАЧ: Сад, кад више нема лажног доктора Мататија Мелхиседека, а нема ни лажног аутора скулптура чиновника Филимона, можда ће се господин Гузица лично појавити да отвори моју изложбу.

ПОРТИР: Тешко да дође, ако не постоји.
(*Сјоља се чује ѓалама, ѓовици, ѓрубе речи, зајомаѓање... Порѓир удари ѓри ѓуѓа у кайију и за ѓренуѓак насѓане ѓиѓина. Виче).*

Грађани пацијенти! Не наваљујте, не рушите дома својега, хранитељку своју и гарант ваших права на здрав и весело живот. Ту сам! Ја, портир ваш, да извршим своју дужност. Отворићу врата, али, молим вас, не плашите ми кобилу, већ се држите достојанствено, један по један и у тишини, а не као крдо.

– Ма једи ѓи ѓовна, суклеѓо од овна!

– Оѓварај кайију, јебем ли ѓи ѓанаѓију!

ПОРТИР: Не разумем откуд њему тако чудан надимак.

ХУБАЧ: Ваљда зато што нико не личи на своје име као он.

Ударци и ѓовици сјоља.

– Хеј, ви, с друѓе сѓране! Досѓа с ѓоворима! Пусѓиѓиѓе нас да уђемо!

– Оѓварај! Разбићемо враѓа!

– Овна! Дајѓе овна!

– Ма, ѓусѓи ѓовна.

– Један, два, ѓри! Оооо-рук!

Чује се силан ѿресак.

ПОРТИР: Полако! Молим вас, не наваљујте! Знам да је болест тешка и да вам није лако. Предузели смо све мере, зато је нервирање непотребно. Помислите на своје крхко здравље, на мала материјална примања и низак социјални статус. Ми имамо разумевања за вас, имајте и ви за нас.

- *Ко је убио нашег ѿају Мају?!*
- *Ма ѿја убио?! Искасајо!*
- *Куку! Шја ћемо сад без родијеља?!*
- *Море, ѿај нас је све држао у руци!*
- *Здравсјивену књижицу сад у дује завуци!*
- *Све је знао о свима нама.*
- *Кад ко сере и коју брижу бере.*
- *Коме се диже, а ко је раци ѿближе.*
- *Говори, ѿја је са њим!*

ПОРТИР: Трагична вест је, на жалост, потврђена. У срце нашег славног, нашег племенитог душобрижника забодена је зликовачка кама и оно је, сходно издашном крварењу, престало да куца. Али, убица ће бити ухваћен и предат суду народа.

- *Нама! Нама!*
- *Кад га ѿријалимо има да гори ко слама!*
- *Ми да му судимо, јебем ли му и ѿлеме и семе!*

ПОРТИР: Вама! Добро, вама, само не притискајте толико на капију. Челик је крт. Разбиће се у парампарчад.

ХУБАЧ: Ма, дај ти мени свој пиштољ да ја с њима изађем на крај.

ПОРТИР: О, то је ризично. Нико не зна колико их има тамо напољу, каква сила, који потисак. Кад реше да уђу унутра, ништа их не може зауставити. Уверавам те, птицо, они који су синић дошли заузели су сваки центиментар места крај врата, иако није било никога да их отпозади гура. Затим су дошли други, који су се буквално прилепили уз прве, због чега се притисак на врата прогресивно повећао. Онда долазе трећи, четврти и тако целе ноћи, све док не пристигне читава популација болесних. Притисак се појачава, слабији попуштају, гуше се, неки чак умиру, а врата су набијена снагом, као заробљени атоми у ослобођеном експлозиву. Банг! Наша огромна Установа, колоне чиновника и доктора годинама се труде да израчунају коефицијент коначног притиска, али је готово немогуће. Увек по неко умре, али се

зато неко и роди. Оно истина, тај је још увек мала беба, али га родитељи свакодневно усрдно доносе да на време заузме место у реду, а и да се привикне на тегобе чиновничког живота. А признаћеш и сам, драги мој Хубач, да се однос морталитета и наталитета веома тешко може одредити у нашим данашњим условима. Јер нам и друге конкурентске куће одвлаче муштерије. Зато су код нас и увели валцер, поготову што на селу има много блата а сељаци га посебно обожавају јер мисле да је оно њихова непосредна веза са Творцем. Уз то, они су потпуно неправедно лишени правог културног живота и његових највиших достигнућа. Нарочито опере, а ни асфалта нема нигде на улицама, свуда само каљуге и по пар рода у оцацама чије су куће прешле на алтернативно грејање.

Него, јеси ли ти, можда, слушао ону птичју оперу “Чаробна фрула” у извођењу наше деце и локалних лудака из градске опере? Дође ти просто да и ти полетиш и залепршаш међу боговима, сфингама и врховима пирамида у античком Египту. Утолико пре, ако си и сам птица.

Чује се веома јак пресак. Велика метална каиџа одјекује као гонг под ударцима чекића. Кобила уљашено и прдорно зањишиа:

– Њишхааа!

– Ошварајше звери и наказе бирократије! Овде се умире.

– Ма, хази све пред собом! руши каиџу! То су ужирене бирократиске свиње, сшављене шу само да нас зајебавају.

ХУБАЧ: *(Виче)*

А ко сте ви, пизда вам матерна декадентна?! Малоумна стока, ментални отпад, депонија неоставарених снова!

– Ми смо народ!

ХУБАЧ: Е, показаћу им ја, мајмунима, тој гомили лупежа и сецикеса, какав су они народ. Дај ми тај пиштољ. Брзо! Хајде, хајде, пожури, јел’ има муниције у шаржеру?!

ПОРТИР: Где смем, не могу, шта ти је?! Зар службени пиштољ у руке папагају? Задужен сам за сваки метак а и правила строго забрањују убијање пацијената. Ако се они сами гуше и истребљују, ајде де, то је њихова ствар, али ми портири, ако не дође до побуне, не смемо да пуцамо у њих.

ХУБАЧ: Па зар не видиш да је ово превазишло оквире побуне и прешло у грађански рат?! Опседају нас и ударају на наше зидине, хоће да сруше гвоздену капију, да нас прегазе и од

нас направе крваву мрљу. Уосталом, ја нисам портир, ја сам косац који само хоће ред да заведе, ливаду да ослободи од драча и трња, жито да одвоји од кукоља. Шта су жртве кад се стока дисциплинује, закољи теле крави ако хоћеш да ти даје млеко, поготово кад савлада основна правила понашања: “Ко траву коси, а ко воду носи.”

Видиш колико су густе, дај ми пиштољ да их мало проредим, коров да повадим и спалим горушичино зрно, да могу мирно и безбедно да пасу на обронцима нашег морбидног пројекта.

Шта кажеш?

ПОРТИР: Не могу, господине птицо, јер ако се већ пуца ко ће о томе извештај да куца?! Видиш ваљда и сам да Агнија уместо прстију располаже једино копитима. Не може њима више ни ручак деци да скува, а њима је из дана у дан потребно све више беланчевина јер уз аматерско певање њихов професионални задатак није ни мало лак. Дисциплиновање је њихов посао, а не само као код неких: лепршање и крештање.

ХУБАЧ: Мислиш ти? А то што она њишти тако хистерично, што ме висока фреквенција њеног рзања изводи из такта, због чега лудим од беса и што ни ја не могу више да се контролишем, то тебе не плаши. Јер ја сам уметник и птица слободна а ви сте обични чиновници, деца стеге и утеге. Вама оружје не служи да браните интегритет свог нервног састава, него да у заглашној пуцњави потражите бекство од мира и тишине, који вас мрве.
Море, не лупај више, стоко! Мир тамо напољу! Чујеш?!
Тишина!

(Све се умири)

Јеси приметио да сваки мрак има својство неке зле неизвесности? Кад год погледаш у правцу одсуства светлости увек уочиш недостатак јасне перспективе. Иако непрестано мења облик зло је стално присутно у најтамнијим кутовима нашег ума. Ја не знам је ли то због анималне генетске структуре бића од којег потичемо или је то иманентно самог Богу, нашем творцу који нас је створио по угледу на себе. Шта ти мислиш о томе?

ПОРТИР: Знам само да се олујни облаци гомилају испред улаза и да нам прети неизбежан сукоб са пацијентима.

ХУБАЧ: Па шта онда чекаш? Дај ми своје оружје ако ниси спреман сам да га употребиш. Сваки онај ко није способан за борбу осуђен је на пропаст.

Зачује се јак глас предводника кроз меџафон.

ПРЕДВОДНИК: Луда браћо моја! Доктори кажу да сте ви луди, а они нормални. А ја им на то одговарам: Ха-ха-ха! Даћемо вам наше лудачке кошуље које сте нам силом навукли, да их ви обучете за своје свечане пријеме и балове, да бар тада будете аутентични, да се види да међу нама нема разлике, а ако има, онда је она у томе што су оне нама распар а вама таман!

– Тако је!

ПРЕДВОДНИК: Они нас држе у анонимности, а сами преко наших бизарних болести остварују себе као јавне личности, присуствују коктелима, вернисажима и концертима, величају своје прдеже као дела непролазне вредности, док ми потиштени и преварени њиховим лажним дијагнозама верујемо да смо заиста луди.

Лажу, луда браћо моја! Чим зину, лажу! Све што су обећали, велике и светле, чисте болесничке собе, лажу! Од смрада кокошјег измета не може ни да се дише. Сваког нашег рођака који нам дође у посету, ухватите, вежу му лудачку кошуљу и стрпају у исти кревет са нама.

Шаљу своје вештачке кокошке да нас газе металним ножицама и кљују нам мозак оштрим кљуновима, пуштају струју кроз нас, поливају нас леденом водом и лече електрошоковима, све док и сами не поверујемо да нешто дубоко није у реду са нама.

– Ако смо ми лудацу, они су...

– Покварењаци!

– Поклаћемо кокошке

– и докџорске зле вашке

– Ко-ко, ко-ко, ко-ко-да!

– шџројићемо вам муда!

ПРЕДВОДНИК: Убили су нам доктора, нашег популарног тата-Мату који нам је обезбеђивао лекове без партиципације! Убудуће ће нам наплаћивати не само медикаменте неопходне за функционисање нашег здравља већ и ваздух који дишемо, воду коју пијемо, семење и струју за своје електричне птице.

- Гојов сам, браћо! Осветијте ме!
 – Ојрезно, колеге пацијенти и малоумна браћо. Само ојрезно.
 – Ма шћа канце и кљунови, шћа црева и очи. ноге и руке, само удри јо нејријатељу.

Звук бојне џрубе.

- Главе ћемо им јоодкидати, бајјаке раичеречити, живи најћати на ражањ!
 – Њиихааа!

- ХУБАЧ:** *(Захваћен рајном вревом)*
 Стани, чекај, јебеш пиштољ, да немаш ти овде негде динамит, да им ја отворим капију, да им јебем нану рутаву, оца кроз оца, у врж врцате гузице! Кад су сад, стари и болесни, кљаста и богаљаста овако агресивни, какви ли су тек били кад нису били на штакама и ортопедским колицима, пензионери и инвалиди, док су уместо тона пилула, капсула, сирупа, прашкова и других апотекарских бућкуриша ждрали огромне количине пасуља и пива, дебели и задригли, са избаченим трбусима у прљавим, од зноја мокрим мајицама са трегерима и меснатим задњицама које по читав дан попрђују у шорцевима изнад кратких и здепастих ножурдача које сликовито говоре о длакавом, сељачком пореклу расе. Дворишта им заударају од грдне прдњаве, а тупе речи од подригивања на бели, црни и празилук конзумиран у неумереним количинама. Својом дегенерисаном појавом кваре слику божју, а непрекидним одлагањем смрти његову свету промисао. Уосталом, као што бог и ђаво иду заједно у нераскидивом двојству, тако исто су удружени ружно и распадање, јер нечастиви је симбол ружноће и господар живих а Спаситељ симбол распадања и господар мртвих.
- ПОРТИР:** И шта сад ја да радим, Агнијо, сам нисам паметан, хајде, помози ми да се одлучим. Да му дам пиштољ или не? Ако због тога данас службено настрадам, или чак можда изгубим живот, биће то у ствари резултат твоје злобе. Ионако се сви чуде како и зашто сам до данас издржао твоје надмено понашање и како је могуће да нека жена више воли да буде дивља кобила него питома супруга и вредна домаћица.
- АГНИЈА:** Њиихааа!
- ПОРТИР:** Видиш, љубави, каква се бура спрема напољу, какав стампедо, а ја сам немоћан да те заштитим. Бојим се да те ова болесна булумента једноставно не прегази, да те не изра-

њаве као прошли пут, јер злочин је право лице болести а не здравље, да није истина не би тако неодговорно и зверски убили свог најбољег терапеута. Ко зна каква и чија освета је била у питању? И сад ни сам не знам. Знаш и сама колико је скупо и недоступно лечење код ветеринара, а моја службена дужност је да отворим врата и да их пуштам једног по једног, али они ће сигурно провалити и хрупити, и шта ја да радим, како да те заштитим од обарања и гажења. Сваки пут ти лепо кажем: “Остани код куће, Агнијо, бог те не убио!” Буди љупка домаћица, напеци шницле и очекуј ме за ручак, можда се једном нећу ни вратити. Али, ти нећеш да се одвојиш од мене, хоћеш да будеш уз мене и у мојим погубљеним тренуцима, мада ја не знам, појма немам како да те заштитим.

Можда, ипак, да дам господину птици пиштољ, он има оштрији темперамент, можда се уплаше од његовог личног погледа и повуку се. Данас се успех састоји од чврстине наступа, али, ако се он острви и почне да пуца лево – десно, спаса нам неће бити, прегациће нас стампедо у свом осветничком бесу и нетрпелivosti.

АГНИЈА: Њиихааа!

ПОРТИР: О, они јесу болесни, али су и разорни, као свако зло од кога је бог побегао.

АГНИЈА: Њиихааа!

ПОРТИР: Разумем, изволи пиштољ, господине Хубач, само те молим да будеш опрезан, лак му је окидач, мало му треба да ступи у акцију, нежан додир, само лахор негативне енергије па да смртоносно дејствује, шта да радим кад морам, можда те је само небо данас овде послало, можда је судбина хтела да ми баш вајар, који је папагај, заштити жену, која је кобила. Ту је моја љубав и смисао целог мог живота.

(Предаје му пиштољ)

Чувај ми Агнију и мене, чувај ми Установу да можемо мирно да наставимо тамо где нас је свирепа смрт нашег шефа Мататија, званог тата-Мата, затекла, да ти свечано отворимо изложбу коју ће увеличати само присуство нашег врховног газде, мистериозног господина Гузице.

А јел’ знаш да он има такво тело да му руке не извиру из рамена, него непосредно из гузице и кад маше својим обожаваоцима он то чини директно из дупета?

АГНИЈА: Њиихааа!

ХУБАЧ: Ђути, ко било, не подстичи муње у мом мозгу, знаш ли ти да ја имам запалење живаца, да њихове истањене крајеве прождире пламен мржње, јер све се окренуло против мене, не знам како сам остао без крила, никуд не могу из ове блиндиране зграде, мислио сам кад се ослободим граница његовог ума да будем слободан и незадржив у својој освети, да ћу лако уголити силну жеђ за њом, али се моја психичка ситуација све више компликује, толико њиштиш да више не могу да издржим тај галоп у дивљој прерији мозга, тај стампедо који руши и кида све пред собом, и ја морам поново да убијам, крв вашу гадну да проливам док ми се све рашчерупано перје не улепи у њој. Крв је моја страст и њена боја, боја мог животног хоризонта.
(Френишчно њиштиње)
Црвено, само црвено видим пред очима, пламен ноћи, црвени цвет ватре, небо гори, пакао се отвара.

Пуца у Агнију. Она болно вршиши и њада. Роџац, ња смрџ.

ПОРТИР: (Поџрчи џрема њој, укоџа се у месџу, џеаџрално рашири руке и заџева)
“... Ах, Агнијо, душо моја
где је сад лепота твоја?
Уби ми папагај сређу
муву ти на носу више никад видетж неђу...

Шта сад да кажем нашој деци?
Отвори очи, па ми ти реци,
дефинитивно свему је дошао крај
Ал’ важно је да ти оде право у рај...”

На сцену доџрче дечак и девојчица у униформама и њод њуном њолицијском оџремом. Сџану крај Агније и џевају.

ДЕЧАК И “... Ах, мама, мама, мама!

ДЕВОЈЧИЦА: Покри те густа тама.
Шта ћемо без тебе сад?
Уби те пернати гад!”

ПОРТИР: Ех, да си барем још мало жива,
више никад да не будеш крива.
Не мораш више месара да молиш,
да куваш, драга, оно што ти волиш...

Да наша деца на теби језде
све док вас не ухвати киша,

па све док небом не заплоче звезде,
кад мачка у сену вреба пољског миша...

ДЕВОЈЧИЦА: *(Пева)*

“... Ах, мама, мама, мама!
Шта ћу ја без тебе сама?!”

ДЕЧАК:

(Пева)

Кад само помислим на живот без тебе,
срце моје самртно зебе...

ПОРТИР,

ДЕЧАК И

ДЕВОЈЧИЦА: *(Рефрен)*

Ах, мама, мама, мама!
Покри те густа тама.
Шта ћемо ми без тебе сад?
Уби те овај пернати гад!

ХУБАЧ:

(Пева)

Тишина, море, кад ја зборим,
да не бих морао веће зло да творим.
Плачете за кобилом, срам вас било
А кад ме је њен њисак бушио ко шило,
нигде вас није било...

ПОРТИР:

Види, види, каква тишина. Слушај како се миш чује, како само нервозно чангрља. Шта се десило тамо напољу?

ДЕВОЈЧИЦА: Затишје пред буру.

ХУБАЧ:

Море, зорт од пиштоља. Укењали су се кад су чули да се овде пуца и ршум чини.

ПОРТИР:

И миш се узнемирио, па трчкара ко луд иза радијатора.

ДЕЧАК:

(Ослушкује)

Чујеш како време брзо пролази, како је живот компликован и деца неконтролисано расту?
Како се тешко ослобађају тираније својих набеђених родитеља.

ДЕВОЈЧИЦА: Бар да си неки доктор, него кљунар, пих!

ПОРТИР:

Не разумем зашто сте дошли да ме овде вређате. И то баш сад кад ми је срце рањено, а срећа разорена.

ДЕВОЈЧИЦА: Пази да нас не расплачеш.

ДЕЧАК:

Само пробај, само још једном пробај да манипулишеш нашим емоцијама...

- ДЕВОЈЧИЦА: ... па ћеш добити пендреком по гузи.
- ПОРТИР: А зар ви не видите колико сам несрећан и уцвељен смрћу моје вољене жене, ваше драге маме?
- ХУБАЧ: *(Прислушкује на каији)*
Ови се нешто домунђавају. Спремају се за мучки напад.
- ДЕВОЈЧИЦА: Хајде, не претварај се више. Ко да не знамо да је по твом налогу ликвидирана.
- ПОРТИР: Шта?!
- ДЕЧАК: Из твог службеног пиштоља.
- ПОРТИР: Чекај, чекај, мала чудовишта. Занимање портира је часно, мој положај чврст, па нисам ваљда и ја могао бити касапин, кад је мој старији брат наследио алат за клање.
- ДЕЧАК: Па због тога и установљујемо нову традицију. Зар не видиш колико си матор и да те је време прегазило? Не схваташ више бит збивања.
- ДЕВОЈЧИЦА: Тако је. Мораш у пензију.
- ДЕЧАК: Ми смо генерација која наступа.
- ПОРТИР: И шта то значи? Шта ви хоћете од мене?
- ДЕЧАК: Нас су послали да нам предаш кључеве.
- ПОРТИР: Је ли то захвалност што сам вас несребично подизао као своју рођену децу? Тако ли се враћа животна услуга?
- ДЕВОЈЧИЦА: Зато сада ћуте. Не наваљују на врата и чекају резултат наших преговора.
- ПОРТИР: Какви преговори? Не разумем. Зашто?
- ХУБАЧ: Море, јок! Укењали су се они. Ето зашто ћуте.
- ДЕЧАК: Да отворимо капију. Да пацијенте пустимо унутра.
- ДЕВОЈЧИЦА: Да се људи на време лече.
- ДЕЧАК: Да се грађански рат даље не разбуктава. Да се крв опере, да се са улица уклоне лешеве, да се врати поверење грађана у медицину и њену Установу. Да се успостави ред и поредак, пре свега у главама појединих шизофреничара.
- ХУБАЧ: Ето, одакле долази сваки бол и пораз, депресија због живота лишеног смисла. Из амбиције без покрића. А шта кажеш да ја и њих мало средим, да их дотерам у ред, а?
- ДЕВОЈЧИЦА: Ти да ћутиш, пернати зликовче!

- ДЕЧАК: Боље би ти било да тај пиштољ туриш себи у дупе, него да се са нама качиш.
- ХУБАЧ: Видећемо. Видећемо.
- ДЕЧАК: Ако си њему могао да даш пиштољ...
- ДЕВОЈЧИЦА: *(Плаче)*
... да убије нашу маму...
- ДЕЧАК: ... од које си направио кобилу...
- ДЕВОЈЧИЦА: ... само зато што ти није кувала оно што ти волиш да једеш...
- ДЕЧАК: ... дај нама бар кључеве да отворимо капију.
- ДЕВОЈЧИЦА: Пацијенти целу ноћ чекају и гужвају се пред њом.
- ДЕЧАК: Гуше се у дугачком реду.
- ДЕВОЈЧИЦА: Многи умиру.
- ПОРТИР: Како то разговарате са мном? Ја сам ваш отац.
- ДЕЧАК: Мислиш да ми не знамо да нам ви нисте природни родитељи.
- ДЕВОЈЧИЦА: Што се тога тиче, отац би могао да нам буде било ко. Неки криминалац, на пример.
- ПОРТИР: Или, можда... папагај.
- ДЕЧАК: Па ако тврдиш да нас је родила обична кобила.
- ДЕВОЈЧИЦА: Ма, он је убица наше маме, и ако мисли да ће се на суду лако извући грдно се вара.
- ПОРТИР: Пре ћу у бунар да их бацим него да вама предам кључеве.
- ДЕЧАК: Дао си овој чупавој сподоби, јајари и пилићару оружје у руке...
- ДЕВОЈЧИЦА: ... а нама, својој кобајаги деци не даш кључеве...
- ДЕЧАК: ... иако смо твоји легитимни наследници, изабрани делгати оних који су те поставили и поверили одговорну дужност.
(Прилази њорширу и уврће му руку. Врши се савија и јауче од болова)
- ПОРТИР: Јао, јао, мајко што ме роди. Зар ово да доживим. Овај бол и понижење.
- ДЕЧАК: Боље би ти било да се не играш са нама. Као ригидни бирократа знаш и сам: задатак је обавеза која се по сваку цену мора извршити.

ПОРТИР: *(Тврдоглаво ѝромси кроз зубе)*
Е, мој задатак је да никад никоме не попустим).

Дечак му оишима кључеве.

ДЕЧАК: То ћемо још да видимо. Где су лисице? Стави му наруквицу.

ДЕВОЈЧИЦА: *(Сивања ѝорѝиру лисице)*
А њега?! Шта ћемо са њим?

ДЕЧАК: И он је ухапшен због убиства.

ХУБАЧ: Али, ја сам преварен, децо. Нисам ја убио вашу маму, него он, пиштољ, сџм је опалио. Додуше, ваш тата ме је упозорио, али не на време и недовољно јасно.

ПОРТИР: Види, види, како лаже.

ХУБАЧ: Намерно ми је ту нешто петљао: те, лак је на додир, пуца на шапат, не смеш ни да га нежно помилујеш, сав се распекмези и одмах ти саспе цео шаржер у лице. Очигледно да је само чекао прилику. Ту сам и ја невинa жртва. Ја сам заправо злоупотребљен, иако сам познати уметник Филимон Хубач. Моја изложба се вечерас отвара.

ДЕВОЈЧИЦА: То је тамо где ми певамо.

ХУБАЧ: Многи су позвани. Владика је лично пристао да благослови скуп. Долазе угледни гости, тренутак грађанске афирмације и славе који сам чекао целог мог јаловог, да не кажем суморног живота. И то после тешког и успешног двобоја са кокошком. Вернисаж ће увеличати и сџм господин Гузица. Приредили смо величавствени уметнички програм због тако високог госта који се до сада јавно није појављивао, заправо никад га нико није ни видео. Кажу да је веома осетљив на звук и светлост, као човечја рибица, без пигмента у кожи и боје у дужицама. Резервоар моралне енергије и своје политичке снаге држи у стражњици неизмерних димензија. Благо њему. Играће се Штраусов валцер “На лепом плавом Дунаву”, а певаће се и птичја опера “Чаробна фрула” Волфанга Амадеуса Моцарта. Саме птице певају.

ДЕВОЈЧИЦА: То смо ми! То смо ми, полицајци! Иако смо у животу брат и сестра, у комаду смо заљубљене небеске птичице: Папагено и Папагена!

(Почиње да ѝева)

“Па,па,па,па,па,па, Папагено...

ДЕЧАК: *(Пева)*

Па, па,па,па,па,па, Папагено...

ХУБАЧ: Ето, видите. Мене не можете тек тако да хапсите, уосталом, то је својина вашег оца, није мој начин. Моја средства су чекић, шпахтла и нож! Са њима ја оперишем.

ДЕЧАК: Море, пружи канџе да их украсимо гривнама које скоро увек кородирају од страха и зноја ухапшеника.
(*Сивања му лисице*)

Ти си зликовац, само образован, иако птица, свашта ћеш ти да измислиш само да се извучеш од казне. Убио си нашу маму и улазиш у окове па био ти признати спасилац света, његов бог, а не само генијални стваралац.

ДЕВОЈЧИЦА: Заједно ћете рђати и умирати, и ти и твоји окови, све док не схватиш да је смрт ослобођење и док свака помисао на њену неизбежност не почне да те радује.

Кайија љукне и са њреском се развали. Присујни се скује од сираха.

ПОРТИР: Тешко нама, бежите децо, сад ће све пред собом да погазе и поруше. Склањајте се, стампедо само што није хрупио. Чујете ову тишину, како ваздух пуцкета, електрично комешање честица? Све је напето, напето до прскања, ово је само тренутак пред провалу, поплава људског mesa само што нас није поклопила и подавила. Спасевајте се!

ДЕЧАК: Па, кад се ти скањераш и ваздан оклеваш. Наравно да ће хендикепирани сами да се организују. Косе, лопате и секире у руке па на Институцију.

ДЕВОЈЧИЦА: Само полако, без панике, молим. То више није некултивисана дивља руља, већ уређена војска која има своју борбену тактику, свој морални ритуал. Прво наступају мајстори певачи са химном на уснама, а затим блех музика и трубачи, па ратни војни инвалиди, пензионери наоружани штаповима и на крају класти и богаљаста пацијенти и обичне прдоње и сероње са стомачним проблемима и незадрживим физиолошким потребама.

Тенор солира.

ТЕНОР: Сва моја безнађа, сви ружни снови
кошмарна сновиђења
Институцију, земљо Недођију
до скорог виђења...

ХОР: (*Зајрми*)
Институцију, јачај све моћнија
живи све срећнија
Институцију, земљо Недођију
болесна крвопоију

Институцијо, Институцијо,
сатанска мирођијо...

ТЕНОР: Тужна земљо у мојој глави
Само да те више никад
не сретнем на јави...

Трубе, галама, њишићање, ѿојоѿ мношићва, какофонија зомиле, разузданих врскова и крикова насиља.

Мрак.

Полако се свећило, као да се буди, ѿјачава и освещљава сцену разорену ѿрохујалим хаосом. Разбацане шићаке, орѿоједска колица, размоћани крвави завоји... Деца, кобиле и ѿорѿир леже неѿомични на сцени.

Хубач сав рашчерујан, са лисицама на рукама.

ХУБАЧ: Хеј, дечко! Дечко! Има ли живих?! Господине портиру! Госпођа кобило! Агнија, укресана ватро на живом камену испод твојих копита! Девојко! Нека ми неко откључа ове лисице. Где су вам кључеви од лисица, децо?! Не вреди. Изгледа, сви су мртви. Стампедо кљакавих их је прегазио и измрцварио. И како сад да погледам Гузици у очи, полагао је толику веру у мене, у моје дело, мисију, у мој геније, а ја са лисицама на рукама, као последњи криминалац, а не нада у спас Установе. И како ћу овако везан да отворим изложбу, да будем домаћин на вернисажу, да се осветим сопственом делу, да убијем курву и ликвидирам живе скулптуре које сам створио својим умом а Филимоновим рукама? Само да она не помисли за мене да сам њен муж, да ми се, успијуша, не увуче у кревет, живот да ми отрује, експлодираће ми срце од гађења.

А шта ако се кључеви више никад не нађу, ако останем овде закључан до краја живота, хоћу ли до краја пузати као сваки ментални роб своје болести, у чему је онда моје ослобођење, какав је то слобода ако не могу да развијем крила и вратим се на мој зелени континент? Зар да иструлим у овом бућкуришу од људског лика и обличја, гломазан, тежак, пун ђубрета и једва покретан, да ми замућена кисела крв непрекидно кружи мојим људским телом и трује божански ум, да ми се перје суши и крто ломи као пресушено тесто?

Зар сам дотле спао? И кога да зовем у помоћ, кад се међусобно толико презиремо и мрзимо, зар моје небеско лудило да лече рудиментарни доктори и како да се винем у имагинарно небо а да се везаних крила не стрмоглавим доле и не разбијем о тврдо тле реалности?

Земљо, бежи од мене, нуло, склањај ми се испред очију, ја сам ексцентрични летач за тебе, сувише си ти трома и стара дама за моје амбиције, мени се као творцу унивезум отвара, а ти ми нудиш свој кисели загрљај.

ДЕВОЈЧИЦА: *(Буди се)*

Ох, какав хаос, бато. Све ме боли, изгледа да сам темељно прегажена.

(Дрмуса браћа)

Бато! Јеси ли жив, бато? Хајде, устај, вернисаж нас чека.

(Ошћава му њул на враћу)

Опет смо остали без родитеља. Маса нас је прегазила. Пробуди се, обавезе су пред нама. Вечерас морамо да певамо, бато, чека нас озбиљна аудиција. Треба Моцарта да чинодејствујемо, пред владиком и ментором.

(Ошћава га)

Добро је, хвала богу, жив си. Опет си сав мокар као некада, ниси ваљда упишкио своју нову униформу?

ДЕЧАК:

(Бунца, још увек у сну)

Нећу, мама! Нећу више никад, мамице. Опет ме је сан преварио.

Прилази му Хубач и њружа руке са лисицама на њима.

ХУБАЧ:

Добро. Упишо си се, па шта?! Јуриш је био жесток. Него хоће ли неко од вас двоје да ме ослободи.

(Девојчица ошћава оца)

Остави портира, њему нема спаса. Видиш да му је мозак здробљен.

Девојчица, сасвим њробуђена и, још увек бунован, дечак, љледају га без реаговања.

На сцену улазе кокошка и њиле за њом са њушкама на крилима. Они њевају:

"... Марширала, марширала

од мејшала љарда,

корак иде за кораком,

а ја јунак за јунаком,

бој се бије, бије,

крвави се барјак вије

за ѡбеду сѡихије...

Бој, се бије, бије,

црвена се крвца лије

за ѡилеће армије..."

ЗАБЕСА

ЧЕТВРТИ ЧИН

Галерија постојано празна, без иједног експоната. Постављене су само рефлекторке изнад места где они треба да буду. На зидовима су постојери природе, бујне шуме кроз коју вијућа ирландски појачањ. Чују се жубор воде и умилни појачањ. Свуда само величанствена лепоћа природе.

Дечак и девојчица у косимима Пајаџена и Пајаџене из Моцартове "Чаробне фруле" вежбају свој музички дијалог. У њиховим рукама бајковито звоне звончићи; као небеска музика.

Око њих имају ојасаче на којима висе постољци, њендреци, лисице...

Ајдајчићи поки-воки с времена на време крче и промуклим металним гласом говоре уобичајене фразе:

"Ало, ало! Пајер фамилиас! Овде Пајер фамилиас! Изгубљени сине! Јави се оцу. Гошво!"

Клик!

ДЕЧАК: (Пева)
"... Па, па, па, па, па, па..."

ДЕВОЈЧИЦА: (Пева)
"... Па,па, па, па, па, па..."

ТОКИ-ВОКИ: (Крчи)
Упозорење Изгубљеном сину: Генерални напад кокошака на менталне инвалиде у току.

ДЕЧАК: Па, па, па, па, па, па...

ДЕВОЈЧИЦА: Па, па, па, па, па, па...

ТОКИ-ВОКИ: (Постоји)
На прелазу код Главне поште доминантна кокошка прегазила паралегичара у инвалидским колицима. На асфалту остала само масна флека!

ДЕЧАК: Па, па, па, па, па, Папагено!

ДЕВОЈЧИЦА: Па, па, па, па, па, Папагено!

ТОКИ-ВОКУ: (Шкрији)
Уличне борбе паралитичара против птичјег грипа код железничке станице попримају трагичне размере.

ДЕЧАК: Па, па, па, па, па, па...

ТОКИ-ВОКИ: Лешеви подављених птица запушили канализацију. Вода избија из свих шахтова у главној улици.

ДЕВОЈЧИЦА: Па, па, па, па, па, па...

ТОКИ-ВОКИ: Гори робна кућа у центру града! Инвалиди од пожара направили отворени роштиљ. Цврчи пилетина на све стране...

ТОКИ-ВОКИ: *(Пијани, њромукли џлас њева)*
 "... Још литар један
 белог вина сад донеси ти... "

ДЕЧАК И

ДЕВОЈЧИЦА: Па, па, па, па, па, па...

ТОКИ-ВОКИ: Кокошке одлучне у борби против шизофреније!

ДЕЧАК И

ДЕВОЈЧИЦА: Па, па, па, па, па, па...

ТОКИ-ВОКИ: Патер фамилиас Изгубљеном сину! Крррк! Полицијске снаге да се држе подаље од сукоба. Трррт! На помолу је грађанска катастрофа са неизвесним исходом.

(Онај њијани, њромукли џлас)

Крк у буљу!

Готово!

ДЕЧАК И

ДЕВОЈЧИЦА: Па, па, па, па, па, па, Папагено!

ТОКИ-ВОКИ: Ментални рат у граду поприма апокалиптичке размере!

ДЕЧАК И

ДЕВОЈЧИЦА: Па, па, па, па, па, па, Папагено!

ТОКИ-ВОКИ: *(Пева њромукло, њијано)*

"... Биће скоро пропаст света,

нек пропадне није штета... "

На сцену њробије јако кокодакање.

КОКОШКА: *(Изван сцене)*

Ко-ко, ко-ко-да! Ко-ко-да! Ко-ко-да! Ко-ко, ко-ко-да!

ДЕЧАК: *(Бесно луйне ноџом)*

Каква је то сад гадост?! Живу кокошку черупају и кољу.

Није опера за стоку!

ДЕВОЈЧИЦА: Није, бато.

ДЕЧАК: Еј, тишина тамо! Овде се проба!

(Јако крчање њоки-вокија)

Не вреди. Неизовстано треба да се искључимо, секо. Видиш да не можемо нормално да радимо.

- ДЕВОЈЧИЦА: Али, бато, морамо да будемо у сталној вези са централом. Таква су правила службе.
- ДЕЧАК: А како онда да затворимо музичку фразу ако је неко споља стално грубо разваљује. Не можемо истовремено да будемо и полицајци и оперски певачи. Време је да се одсече пупчана врпца.
(Искључује и свој и њен апарат, зајим се искашљава и заузима позу)
Хајде, концентриши се. Идемо још једном.
(Диригентским штићенићем три појца удара о џули. Пауза)
- ДЕВОЈЧИЦА: Ова звер, значи, бато, тај њен демонски крик, није из моје сопствене главе, већ наша заједничка стварност. Ох, боже, како сам се уплашила, како ми се нека страву увукла у срце и кида га. Кида на комаде, бато. И прети да стане дефинитивно и заувек од неке дубоке туге и силнога страха.
- ДЕЧАК: Не бој се. То су само одблесци божјег благослова сваког талента који има срећу да у себи носи музику коју други никада у животу не могу да чују.
- ДЕВОЈЧИЦА: А ја се бојим да је то због велике неправде према нама, прво од наших родитеља, а после и од саме судбине.
- ДЕЧАК: Против такве опседнутости помаже само дубља концентрација и чистији глас. Виши тон, виши... Мораш својим сопраном да досегнеш пасторалну колоратуру барока. Као рајско звоно, као песма заљубљеног славуја у праскзорје. Не сме да има примесе личне туге, или било ког другог људског осећања. Песма раздрагане птице, ето шта је. Мора да звони, просто да чујеш звекет гомиле златника и сребрњака. Богатство мајке природе. Овакво какво је Моцарт имао у свом доживљају божанске хармоније радости и живота. Кристално прозрачна. Као царска милост, као светлост и вино.
- ДЕВОЈЧИЦА: Од кад су нас онако немилосрдно оборили и газили, гњечећи нам и ломећи ребра, стално ми неки пацови тумарају кроз главу. Ја не чујем свој глас и умилни пој птица, већ непрекидну фрку и цијук гладних глодара у мозгу. Бојим се да и мене не стижу симптоми колективне епидемије која овде све мрви и сатире.
- ДЕЧАК: То је зато што смо окружени сталним протоком крикова и вапаја васионе од којег нас ефикасно брани само наша заштитна мембрана. Можда су пацијенти својим окаме-

њеним удовима и дрвеним штаповима и штакама срушили неку превентивну блокаду, подигли рампу за хаос од којег нас је природа тако вешто одвојила, па ти је сад у глави космичка какофонија ђавола, уместо божанске хармоније анђела.

(Пева)

“... Па... па... па... па... па... па...”

ДЕВОЈЧИЦА: Није ли то стручна дефиниција шизофреније?

ДЕЧАК: Певај. Биће ти лакше.

(Пева)

“... Па, па, па, па, па, па...”

Пауза.

ДЕВОЈЧИЦА: Како да певам кад знам да нам је он убио маму?

ДЕЧАК: Ех, маму! Мислиш ли ти да нас је кобила стварно родила да би нас они примили на полицијску академију?

ДЕВОЈЧИЦА: Али, она није била обичан коњ. Како је само имала витку линију и златну гриву која је лепршала на ветру. Па кад ме тата-портир стави у седло, ја јездим кроз гору као шумска вила. Све животиње изађу из својих грмова, испод пањева и шупљих стабала на пропланак да нас виде, да се диве њеном неупоредивом касу и беспрекорном ритму који су ударале предње и задње копите у нашем необузданом галопу; тачно као метроном.

ДЕЧАК: Та, та, та, та, та, та...

ДЕВОЈЧИЦА: А сад нема ни њега, нашег тате-портира. Болесници и инвалиди су га изгазили и развукли му црева по ходнику.

Пауза.

ДЕЧАК: Истина, дах му је био мало рудиментаран, много је, сиромах, волео месо, али у основи био је нежан и толерантан. Застарео и ригидан само на послу.

ДЕВОЈЧИЦА: А зашто је убица тако зао? Просто му нека темељна мржња избија из очију. Он мрзи не само коње, него и нас, полицајце.

ДЕЧАК: Можда је огорчен што је наш прави тата. Полицајци нису баш популарни.

ДЕВОЈЧИЦА: Зар он?! Па ти си луд! Он је луд!

ДЕЧАК: Сви смо ми овде мало уздржани, секо. А он је, уз то, угледан уметник и сасвим сервилан чиновник. Само је због живота мало напукао.

ДЕВОЈЧИЦА: Јесте. Сав је крвав и као лутка виси о концу.

На сцену улази Лула у новој хаљини и са свечаном фризуром. Сва је узбуђена и раздрађана.

ЛУЛА: Ужасна је реалност, децо, не постоје ефикасна средства за борбу против ње. Шта су развијена машта и фантазија као њени супарници, нула, нула, ево ја, толико се радујем, јагањци моји мили, док се напољу у парковима и на трговима цеде птичја говна низ наше знамените личности на њиховим мермерним споменицима, коначно сам вас пронашла, јадна мајка, жива паћеница, дођите у мој загрљај, падните ми на ове напаћене, али узбуркане груди, никад замрљане вашим невиним дечјим сузама. Сад сте само моји и ничији више.

ДЕЧАК: Мама! Ах, мама! Сирота мама, шта вреди што смо силни и јаки, до зуба наоружани?! Ни тату више немамо, ми смо тако тужни.

ДЕВОЈЧИЦА: Очеви нису важни. Они се не рачунају, поготову ако је више кандидата у питању.

ЛУЛА: Шта вам је? Зашто паничите? Па, ви нисте нормални, ваш прави, ваш природни отац је жив и угледан, само што је у својој уметничкој уобразиљи умислио да је папагај. И што му је неко руке ставио у лисице и тиме ставио у тежак положај његову креативну вокацију, довео у питање његов божански дар стварања вештачког живота, жилавијег и виталнијег од правог.

ДЕВОЈЧИЦА: Ја, мама, не разумем ту малограђанску амбицију. Није ли ова планете већ претрпана природним животом из којег проистичу све несреће и катастрофе па нам је још потребна и уметност, само да продуби нашу патњу.

ЛУЛА: Али, ту сте ви, полицајци, његова рођена крв, ви имате кључ, јер он је неправедно ухапшен, он то није ничим заслужио. Сви кажу да је пиштољ био тако набијен да је метак морао да склизне. Бар да је убио неког неизлечивог пацијента у племенитом циљу еутаназије, него обичну ждребицу коју би руља ионако изгазила. Уосталом, она и није била ваша права мама, то сам ионако ја, иако никад, никад не њиштим чак ни кад се налазим у изузетно деликатном положају.

- ДЕЧАК: Ја сам знао, одувек сам знао, мама, још док су ми сваке ноћи горке сузе натапале сено у које су ме увече полагали, да ће сванути јутро кад ће из мрака изронити тај дивни, незаборавни алт и твоје дубоке очи, очи мог лудог, мог безумног детињства.
- ЛУЛА: Гледам вас и мислим каквом је то болесном уму пало напамет да овакву лепоту може да роди једна обична животиња, макар колико она сексепилна била.
- ДЕВОЈЧИЦА: Ја сам брзо прихватила судбину, али он никако није могао да престане да мокри ноћу у постељи.
- ДЕЧАК: Сваке ноћи сам те сањао мама како развучиш конопљу на обали наше реке, а ја се брчкам у топлој води док ме дрогиране рибице ударају по босим ногама. И увек, увек, вечито, мама, гледаш ме својим дубоким, топлим погледом и нежно питаш:
(*Мења ѓлас*)
Милане, сине, јесмо пишкили?
А мени се конопљино пруже уплете међу ноге и држи закованог за воду угрејану летњим сунцем и осећам како ми се са неким олакшањем топлина разлива по целом телу, док се сав топим у блаженству.
(*Дечјим ѓласом*)
Нисмо још, мамице.
(*Мења ѓлас*)
Хајде онда да пишкимо па да јашемо дрвеног коњића.
А река ушла у мене, па ме надула од силне чежње и једва чекам да пустим петљу, да постанем лак и лепршав као опали лист на јесењем поветарцу и, онако жут и безтежински, винем се на мог шареног коњића, који, без икаквог комплекса што је дрвен, лети кроз звездану ноћ, док крај нас промичу небеске прилике: крилати анђелчићи и рогати ђаволчићи, све док се један шарени папагај са кривим кљуном и ситним злим очима не залепи у мене и сруши ме у бездан. И док ја тонем кроз тамну провалију чујем његов пакостан глас:
(*Мења ѓлас*)
Небо је за коње, а штала за полицију!
Сав од страха трнем и падам, док ми се црно дно муњевито примиче. И док мокар од зноја и сав упишан од панике запомажем:
(*Дечјим ѓласом*)
Мама! Мама! Хватај ме, мамице, разбићу се готов сам...

Тебе нигде нема. Чујем само оно: бум-трас! И већ сам будан на патосу штале, крај кревета, а тата-портир разгневно урла:

(Мења ѓлас)

Опет си се упишао, коњу један! Не могу сваки дан да ти мењам сламу.

Али, то није био коњ, мама. Он је отишао звездама, а ја, ја сам пао у ту смрдљиву каљугу моје болести.

Тако сам те омрзо, мама, због тог сна. Престао сам да пишким у кревету тек онда кад сам те потпуно заборавио.

ДЕВОЈЧИЦА: И са полицијске академије су неколико пута хтели да га избаце због тога. Срећом, био је незаменљиви тенор у класи.

ЛУЛА: Замисли, ђубре.

(Плаче)

А ја сам морала, притиснута њом, том реалношћу, кад су одвели Филимона, вашег оца, да му изваде папагаја из главе, који се ту изненада угнездио и преузео наше презиме Хубач као своје име, била сам присиљена да вас, моју рођену децу, предам њему на издржавање, а он, хуља, бог да му душу прости, какав је то био пастув у кревету, ваш тата-портир. Кад му дође оно гртко, све њишти и удара ногом баш као коњ, што на крају није ни испало тако лоше. Завршили сте школу, постали узданица система и чувари његових вредности, а поврх свега, најбољи сте певачи у класи. А ни ти више не пишкиш у гаће. Само да не наиђе она луда, реконструисана кокошка, бар да носи јаја у тртици, него муда од тефлона међу ногама, сва је извештачена и мушког пола, па не иде женско са фосилним пенисом, нека буде срећан што сам обукла ову отмену хаљину па не могу да га заопуцам оним мојим мокрим портвишом, да му покажем да му је место у лабораторији, међу шизофреничарима, а не на вернисажу међу угледним званицама вашег биолошког тате.

Поготову што се очекује да ће ме на вечерашњој свечаности наш врховни ментор, душебрижник и генерални гуру Установе господин Велика Гузица, из чистачице промовисати у позицију главне сестре и тиме испунити обећање преминулог психијатра и покојног шефа клинике професора, доктора Мататија Мелхиседека, кога је, по свему судећи, појео папагај.

Е сад, одакле је он дошао и како је успео да превали толики

пут чак из Африке, да ли из твог упишаног сна, или је можда излетео из луде главе вашег оца, да га рашчеречи и расцопи му пиле, тек ви, полицајци, треба да спроведете истрагу и утврдите инкриминацију, али тек после фамозне свечаности.

Прво мора да се отпева величанствени Амадеус, да се подигну посрнуле душе и загреју дланови, да се тати скину лисице, да му се врати достојанство и свечано отвори изложба.

ДЕЧАК: Радови још нису ни постављени.

ЛУЛА: Биће, биће...

ДЕВОЈЧИЦА: Али, он је сувише opak и испуњен мржњом да би могао да буде тата са одрешеним рукама.

ЛУЛА: Он је бриљантан ум и близак богу, па, сходно томе, бескрајно добар и конструктиван. Његова дела су жива иако их с времена на време уништава; то је само због тога што је незадовољан њиховим моралним устројством и што тежи бољем и савршенијем свету.

ДЕВОЈЧИЦА: А јесмо ли и ми, његова деца – његова дела?

ЛУЛА: Па, у неку руку, сви смо ми само део нечијег опуса. Док нас неко не разбије не знамо чији смо и од каквог материјала сачињени. Међутим, како ствари стоје, ви сте његова крв и кост. Али, ваш дух је мој. И бојжи.

ДЕВОЈЧИЦА: А ти?! Шта је с тобом? Јеси ли ти од крви и мяса, или блато, восак и пластика савршено обликовани?

ЛУЛА: Ја сам ваша мама, лудице. Има тамо нека друга Лула, моја копија коју он држи из еротских разлога, јер ни ја сама не могу да издржим толику популарност. Сви само мене хоће...

Улази Хубач.

ХУБАЧ: ... као да у ергели нема других кобила.
(*Сав је офарбан у дрчаво шарено са маском џаџаја на лицу и високом шљајом кайом са насликаним сребрним звездама. На рукама има лисице.*)

ДЕЧАК: Шта је ово?! Не могу да верујем, да не сањам ја ово, мама? О чему се ради? Па то је он! Папагај! Он ме је у сну гурнуо у мрачну и дубоку провалију. Али, ја више нисам дечак и сад га се више не бојим. Не могу опет да се упишким у гаће из страха од тог страшног, окамењеног кљуна који цепа и кида месо својих жртава, као пустињски лав. Ја сам сада до зуба

наоружан и, тако ми бога, убићу га. Убићу папагаја, мама. Он је узрок свих наших јада и недаћа, разорио нам је породицу, уништио наше детињство а сад насрће и на саму Установу. Требало би га као звер уцмекати.

(Ошкочава њишћољ)

ДЕВОЈЧИЦА: *(Хвајџа ља за руку)*

Знаш и сам како је компликован формулар за ликвидације на лицу места. Ако треба ја ћу да му пресудим.

ХУБАЧ:

Црно јаје је пукло, Луло, и семе лудила је развејано нашом атмосфером оплођеном и бременитом новим наказама. На сваком кораку хулигани разарају здравље и провоцирају болесно стање духа, које доводи до труљења наших уверења да је овај свет најбољи од свих могућих. Али, најгори је, Луло, и ђаво је једина божја истина, наша неисцрпна реалност.

ЛУЛА:

Како си се то нашминкао и обукао за свој вернисаж. Каква је то звер коју ти глумиш, Филимоне?

ХУБАЧ:

Види шта су ми урадили. Унакарадили ме. Кад су беспризорни приметили да су ми руке оковане и да не могу да се браним, целог су ме обојили у шарено и окитили овим кичом. Праве од мене вештачког папагаја, као да ја нисам аутентично ометен у свом развоју. И сад сам више кретен него што сам ометен. Још овај хоће да пуца у мене као у вашарску мету. Нисам ја експонат, Луло, ја сам божји аутор.

Али, где су моје скулптуре? Зашто још нису стигле, и шта ради ова полиција овде?

Они су ми ставили лисице.

ЛУЛА:

Није то никаква полиција, већ оперски певачи, наши клинци, Филимоне. Ништа се не чуди ако време тако брзо пролази. Све јури напред, муњевито хрли ка свом климаксу, где нас у ствари већ чека крај, а бога ми понекад и чисти почетак. Смрт на измаку живота. А то између, тај наш јадни живот пројури као трептај коме само патња даје неподношљиву дужину трајања, као да неће, као да никад ништа неће проћи. А пролази кроз лудило, кроз ватру и грч, кроз јецај и млаки ветар који доноси болест, да нас што пре ђаво понесе, да нас отргне од власти корова за које се гчевито држимо опирајући се немоновним променама.

Видиш колики су порасли, птичице мамине. Дођите децо, слободно прхните, скините оцу лисице и загрлите свог правог, свог јединог тату.

ДЕВОЈЧИЦА: *(Снебивљиво)*

А да он после не стави опет своје руке у службу злочина? Да не распали рафално по нама и по гостима? Тако је убио моју ма... нашу кобилу само зато што га је њено рзање нервирало. Пробај ти да не протестујеш ако те неко сурово шиба бичем. Он је луд и опасан и слободан.

ЛУЛА:

Ма шта ти је, лудице, он је геније, тај ваш отац, видећеш какво је чудо тим својим рукама створио. Само да експонатни пристигну на време, да не упадне она појачана кокошка са својим пилетом у атеље и у бесу их поломи, исти су као модели, једино што их је ставио у нешто деликатнији положај. Без одеће, голи су, голи, уместо гаћа имају неке пешкириће око бедара, баш као народ, кад су људи били бели и дебели, као од мајке рођени.

ХУБАЧ:

Можда би требало да се и ја скинем наг да свима јасно ставим до знања да сам божја творевина. Го и слободан као од земље, без лисица на рукама. Не знам како ћу овако нагрђен пред господина Гузицу и друге шупкове. Да се владика не саблазни.

ЛУЛА:

Мили Филимоне, љубљени мој мужу, па тебе нико није унакарадио, зар није предвиђен бал под маскама у оквиру вернисажа. И вртоглави валцер, да се не врти само теби од славе, него и нама, малим чиновницима из чијих редова потиче и твој геније. Твоја маска је сасвим добра, у складу са твојим оптерећењем, а нас све чека Штраус и његови феноменални вртлози, не наш, домаћи Дунав, погубан и хучан, већ њихов, бечки, лепршав и плав. Дворски манири за нашу сељачку аристократију. Шта кажеш на идилу?

ДЕВОЈЧИЦА: Кавалерија полтронерија.

ХУБАЧ:

А они су, значи, ова бездушна омладина, моја деца? Они су моје сензибилне руке оковали у тврдо и нехумано гвожђе. Убили су ми достојанство уметника и самопоуздање ствараоца. Не знам како овако шарен и окован да станем пред ментора кад ме буде отварао. И којим речима?!

ЛУЛА:

Па ко зна како ће он изгледати ако се уопште и буде нашминкао и маскирао. Њега до сада још нико није видео. Никад није изашао из сенке одакле води целу ову Установу. Тихо и декадентно.

ДЕЧАК:

А шта, мамице, ако он лично и не постоји, ако је само алтер его Мататија Мелхиседека, ако је и сам учествовао у само-

ликвидацији да се ослободи административних стега и да као свака инфериорна позадина преузме позицију главе и самозвано крене да вршља по кући без икаквих ограничења? Историја је показала да су они неуништиви уништавачи свега што није део њихових традиционалних уверења.

ДЕВОЈЧИЦА: *(Мрачно)*

Онда смо сви, бато, најebали.

КОКОШКА: *(Глас сјоља ѓрми од беса)*

Где је онај дегенерик, мамицу му пернату јebем, да га јдохватим и стегнем у моје челичне менгеле, да му исцедим и мозак и црева, да га разбијем, и њега и оне његове гологузе монструме, да не саблажњавају нашу свету веру и поштен свет.

Хубач! Где си, Хубач, јави се, говно у колору, гракни да ти чујем гласић, да те нађем и сретнем са истином без компромиса, да ти на лицу места покажем и докажем колико ментална болест нема шансе у борби са наметнутим здрављем. Моје је да те лечим и излечим па макар из тебе избацио и последњи атом живота. Да те смрвим и Установи вратим природног генија чију си ти егзистенцију у потпуности заузео. Где си ђубре криминално, серијски убицо, трбосече и главосечо?! Да те задавим твојом врелом крви и угушим тај урођенички инстинкт у теби. Јави се злоћудна птицо, да те ја ставим тамо где ти је место и да уместо оних твојих ругоба на вернисажу изложим лично тебе, њиховог Франкенштајна.

ХУБАЧ: *(Узнемирено)*

Шта је ово, Луло?! Је ли ово нека твоја подмукла игра и твојих незаситих консумената?! О чему се ради?! Каква је то сад халуцинација и откуда оволико његово кокодакање, кад сам га лично распорио на саставне делове, покидао жице и повадио чипове и шрафове? Каква је то љута завера против мене и осталих пацијената? Тако зар хоћете да нас ликвидирате? Крвавом одмаздом. Немогуће да је жив, кокошке се не повампирјују, Мелхиседек, ајде-де, можда се задњица, као његова доминанта, сама регенерисала, али живина, поготову механичка, не! То није могуће. Откључајте ме, децо, брзо, јер ако ме затекне овако утамниченог, готов сам. Не могу, ваљда, окован да се браним од таквог зликовца који је решио, који је програмиран да ме по сваку цену уништи. Уостало, он и не тражи Филимона, зна да је у борби са њим умро од срчаног удара, већ мене, папагаја

Хубача. Остао сам само ја, осветник, да ти се крви напијем, курво, да посветим твоју жртву, њиховог правог оца. Дечаче, девојчице, ослобађајте ми руке, децо, она је ваш зликовац и крвопија, она вам је оца отерала у гроб, ја сам само његов посмртни остатак. Аррра!

Дечак ља удари њендрекком и обори на колена.

ДЕЧАК: Не гракћи, барабо! Како то разговараш са нашом мамом?!

ДЕВОЈЧИЦА: *(Придружује се браћу у заједничком њендречењу оца)*
Фале ти слободне руке да и нашој мами смрсиш конце као нашој мами.

ДЕЧАК: *(Бије ља)*
Хоћеш ми да ти очерупамо перје, а?! Да те упутимо у пристојан живот, шта да радиш и како да се понашаш! Да јој пијеш воду са длана, да се лечиш, да не будеш више шарена лажа већ пристојан грађанин, одговоран чиновник и коректан супруг.

ДЕВОЈЧИЦА: Нежан љубавник.

ДЕЧАК: Јел' то треба да те учимо, а?!
(Удара ља).

ХУБАЧ: Јој, јој, од своје, нема тврђе руке кад бије. Зар као хајдук прођох све терапије здрави и весело, а сад, код куће, да најебем, крв да пропишам. Луло, помагај. Убише ме ова твоја деца!

ЛУЛА: Проклета кокошка, ко је пусти из лабораторије, опет је почело да га хвата, сав гори, мозак му се од температуре распада, а ви га бијете. Овде је потребан лек, а не батине. Смири се, Филимоне, дај, охлади главу и срце, немојте децо, не ударајте оца, душу своју младу не грешите. Није он криминалац, само је болестан, зато је кокошка и кренула у потрагу, да га лечи, има осетљив њух на шизофренију. Њему је сада неопходан само тањирећ топле кокошје јухице, то би га смирило и дало му сатисфакцију. И мале, сасвим мајушне пилулице. Јеси ли попио данашњу дозу, Филимоне, знаш да мораш да се лечиш, дрског папагаја из главе да истераш, нека лети одатле с милим богом.

ХУБАЧ: Нећу ваљда да пијем тај отров?

ЛУЛА: Па то је само обична кокошја супа, добро, не може од те гвожђурије да се направи добро пилеће печење, ни паприкаш, али зато може портвишом да се притера у ћошак.

Шта ми, обични чиновници, да радимо ако се управа поноси таквим апаратом за лечење двојства, ако верују да је он престижан; полако, не откључавај га још док не попије своју дозу, може да се распомама. Утолико пре што мисли да је смртоносни папагај, а не креативни уметник.

ХУБАЧ: Ништа не мислим, знам да сам и једно и друго.

ЛУЛА: *(Вади лек из њорбице и сјаваља му га у уста)*
Мораш, Филимоне. То је императив за све.

ХУБАЧ: *(Са леком у устима)*
А откључаћете ако попијем?

ДЕЧАК И

ДЕВОЈЧИЦА: *(Намигују једно другом)*
Наравно, тата.

ХУБАЧ: Добро. Држим вас за реч.

Прогућа лек. Дечак њовуче њолугу на зиду и одозго, уз њресак, њадне гвоздени кавез и њокрије Хубача. Дечак и девојчица се демонски радују њанњомимски њрчећи у круг и њевајући: "... Па, ња, ња, ња, ња, ња, Па- њагено...".

ЛУЛА: Анђели мамини. Како су само слатки. Какав диван глас, савршена лепота.

ДЕВОЈЧИЦА: *(Пљеска и њрчи око кавеза)*
Ута-та! Рогоњо! Преварили смо те!

ДЕЧАК: Сад ће бити миран, мама.

ЛУЛА: Миран и безбедан.

ДЕВОЈЧИЦА: Такав је закон, татице. Зна се. Уметницима слава и признања, а криминалцима и убицама, ланци, решетке и букагије.

ДЕЧАК: Знаш, морамо да те заштитимо, тата. Више нико без дистанце не може да ти приђе. Сад имаш своју кућицу, додуше шупљу и дува са свих страна, али зато су решетке челичне и осим промаје никаква кокошка ти не може ништа. Потпуно си заштићен, ако баш конзилијум хоће да те посматра, нека изволи...

ДЕВОЈЧИЦА: ... само да робу прстима не пипа.

ХУБАЧ: Срамота, Луло! Срамота! Доживео сам разне лудости у сну и на јави, али овакву издају још нисам. И сад не знам, сањам ли ја свој кошмар или Мелхиседек. О чему се овде ради, тако ли се данас држи реч? Да те деру и на превару лече, да

те силом изољују, чак и ако си се афирмисао у друштвено корисном раду. Зар то заслужује моје грандиозно дело? Окованог и премлаћеног уметника у гвозденом кавезу са лисицама на рукама. Нисам ја боговима украо ватру да на њој горим као птица у запаљеном грму и да ми металне кокошке кљуцају јетру, већ да у новој светлости стварам други и поштенији свет, без лажи, преваре и крађе, без насиља и тираније, без деструктивног лудила и злокобне самовоље, свет пун музике и хармоније, цвећа и лепоте, чистих елемената, воде и ваздуха, свет узвишених људи – хероја, а не дегенерисаних демона, испуњених мржњом према животу.

А сад, види јада који ме је спопао, и то од жене и рођене деце. Шта ће публика да каже? Ко кога овде излаже? Ја своја дела или она мене?

Примиче се мој велики тренутак и док господин кокошка са тефлонским мудима бесни и гази све пред собом, мене овде, у празној галерији, држе у ропству. Хоће да ме обрукају као у ружном сну. Ако сте ме лишили живота, не убијајте ми достојанство. Ја сам у другом стању, и нећу да се порађам пред публиком, иза решетака, као звер у кавезу. Хоћу да моје јаје дође на свет ослобођен предрасуда, да се његово савршенство не изложи одмах по рођењу обожавању гледалаца или подсмеху некомпетентне критике. Хоћу слободу за себе и своје потомство!

ЗАВЕСА

ПЕТИ ЧИН

Галерија, свечано окићена, свуда лампиони, шљокице, разнобојни балони, шарени украси од крейа, блистави осветљење. Гудачки квартеј, под диригентским шипаићем диригента, свира "На лејом љавом Дунаву" Рихарда Штрауса.

У средини је велика коцка прекривена црном чојом. Испред ње ситражаре дечак и девојчица у костимима Пајагена и Пајегене, укочени и озбиљни, до зуба наоружани.

Около званице, голе са пешкирићима око бедара, сви у боји воска истрају врлоглави валцер. То су, у сивари, различите дегенерисане сидобе, жрбаве, ћојаве, сакајте, са жробијескним маскама на лицима: вука, медведа, зеца, вешице, једнооког цина, љашуљка, шрола и других жрдоба – застрашујућих наказа.

У главном мушкарци истрају са мушкарцима, неочекивано пољетно и ситрасно клизе по паркету. Једина жена у иври је Лула у костиму Краљице ноћи из "Чаробне фруле", и она брзо и ватрено прелази из руке у руку. Сви се ошимају о њу. Сада љови љаркејом на рампи у заградају љлесача са маском вука.

МАСКА

ВУКА: Љубав није наша опција, Луло, већ секс! Радост, опуштеност, лепршавост, безбрижност, срећа, лудило живота, шампањска пена, игра, песма и... жене, Лу, акваријум, рибе...

ДЕЧАК: Замисли, секо, кад би људи могли да скину Бога оца, свога творца, са неба, стрпали би га у кавез. Какав би то циркус био! Сви би нагнули да га виде. И живи и мртви који су, већ давно распаднути, дубоко посумњали да га има. И да га пипну да им излечи телесне и духовне ране које им је живот без њега нанео, а поготову смрт.

ДЕВОЈЧИЦА: Ја не разумем, ја појма немам где смо се ми то нашли, бато. Је ли ово дуго жуђени наш родитељски дом или можда њихов ружан сан, позориште декадентног писца, каква је то средина, овде нико не поштује полицију. Ни нашу маму. Погледај само шта јој раде ови ломбровски типови, то подземље ума, како је само та чудовишта черупају и дрпају, са њима се треба обрачунати по кратком поступку и једном за увек. Да, бато. Дође ми да сад, овог часа, извадим пиштољ и побијем говна. Видиш да се и он умирио, погађа га њихова необуздана насртљивост, жив се не чује, иако је цела ова булумента организована њему у части. Молим те, бато, навирати само за час и види шта он то ради тамо унутра. Да није заспао, или можда умро?

- ДЕЧАК: *(Гура главу испод иростирке)*
Не видим ништа у овом мраку. Можда ту некога и нема.
- ДЕВОЈЧИЦА: Како нема, шта причаш, па није ваљда могао тек тако, кроз гвоздене решетке да излети. А ту смо и нас двоје, савесни и будни чувари.
Сви ови његови експонати, његова болесна фантазија и луда инспирација дошли су њега да виде. Свог творца.
- ДЕЧАК: *(Са главом под иростирком)*
Кажем ти да не видим ништа.
- ДЕВОЈЧИЦА: Па ако је то и неки визуелни трик, то не значи да унутра нема никога. Ту је он, јадник, сигуран, шћућурен и уплашен као свака утамничена птица. Збунио га је неочекивани обрт ситуације. Уместо да он, славодобитни бедник, као узор, изложи своје живе скулптуре, оне излажу њега, као своје дело.

На сцену уирчава задихана и узбуђена маска медведа. Она се поине на подијум за музику и узме микрофон.

МАСКА

МЕДВЕДА: Да ли је стигао амвон за владику?! Где је амвон?! Тише тамо, господе дегенерици! Је ли ко видео амвон? Не може владика без амвона да нас благосиља. А ни ментор, господин Г... , пардон. Нисам му ја дао то име. Нека он види ко му је кум. Није, брате, лако са вама, шупцима. Погрдна имена издевате, властима се подсмевате, а онда се, ко пизде, кријете иза обнажених рамена својих партнера. Амвон је важан због достојанства промотера. Добро, важно је и да је наш експонат ту. У сигурним рукама, на безбедном месту. Откриће га господин Г... чим стигне. Он је наш гуру и психопомпос!

СВИ: *(Аплауз)*
Тако је!

МАСКА

ЗЕЦА: Чувени умоболник и психопата!

МАСКА

ТРОЛА: Серијски убица!

МАСКА

ЛИСИЦЕ: Сељачки ђилкош и дрндош!

СВИ: *(Скандирају)*
Бог! Бог! Бог!

Дириџент̄ са маском њровалника удари њри њуња дрвеним њњањињем о ноњни њуњи. Све сњане и умири се.

ДИРИГЕНТ: Дозволите ми, драге колеге и љубитељи савршеног дела чисте уметности нашег изложеног аутора, нашег прослављеног егзибиционисте Филимона Хубача... да реверзибилно истакнем и наше заслуге, јер кол'ко је он направио све нас, тол'ко сми и ми, будући стварани, такође направили од њега лепу птицу, угледног папагаја Хубача!

(Буран ањлауз, овањије)

Такође верујем да ми нећете замерити ако вас за тренутак прекинем у вашем необузданом и оправданом слављу и позовем вас да минутом ђутања одамо пошту нашем преминулом и премилом вођи, изгубљеном путоказу наших залуталих душа, психијатру Мататију Мелхиседеку, несрећној жртви криминалног сомнамбулизма нашег познатог и славног колеге и пацијенат, опет Филимона, званог – папагај Хубач!

(Тишина)

Е тај је, у својој болесној уобразиљи, умислио да нас је све пуки случај створио и да има божанско право да нас као децу свог дубоког сна уништи једним темељним и отреситим буђењем.

(Плаче. Колекњивно ридање њоњраје. Зањим се њроломњ један ѓромоѓласан њрдеж. Бучни њроњесњи. Дуѓоњрајни звиждук. Чује се бањи одмерених и досњојансњивених корака)

А, шта кажеш на коментар? Резак као тестера, а корак одмерен као судбина. Тише мало, тише, молим вас. Изгледа да стиже наш камени гост.

На ноге, звери бирократије, разјапите своје незасите губице у осмех добродошлице, покажите колико су вам кичме меке и гипке, иако сте направљени од робусног материјала.

МАСКА

ЛИСИЦЕ: Шта да радимо, кад попови подмеђу парафин уместо чистог пчелињег воска?

Оњшњи смех.

ДИРИГЕНТ: *(Дохвањи ѓињару и зањева)*

“... Бригу не бери, пусти све у етар, зато не сери, не пишај уз ветар...”

ХОР

ЗВАНИЦА: "... Полтронерија рустикана,
хоп-цуп!
(Иџрају)
чиовничка наша храна...

Не дај, не дај, створитеаљу,
ми смо твоја деца,
не дај, не дај родитељу,
да нас други кеца... "

ДЕЧАК И

ДЕВОЈЧИЦА: Дебили посрани,
идиоти воштани,
не можете даноноћно срати
стан дер мало, зар не видиш
колико је сати?!

ЛУЛА:

(Соло)
Када би, драгане мој,
имао славујев пој
био би шарени лептир
љубави звездане свемир...
Служите се, драги гости. Једите, пијте, играјте, веселите се.
И док напољу, на улицама овог суморног града бесни олуја
грађанског рата између наших менталних пацијената и
софистицираних инструмената за њихово лечење, славите
успех и живот свих нас. Дефинитивно ослобођење од смрти.
Толико сам данас срећна! На увесељеније! На увесељеније,
мили моји. Ово је велики дан за мене, мога мужа Филимона
и нашу малу породицу. Данас смо нашли нашу дивну, нашу
давно изгубљену дечицу, која су сада ту, са нама, (аплауз) на
певачкој и стражарској функцији; чувају свога оца да им не
одлети из кавеза, право у ту проклету, жарку Африку
одакле нам долазе разне полне болештине, бактерије и
вируси, змије и акрепи, црни демони, крокодили и крво-
жедни папагаји од којих је један посео нашег славног и
ненадмашног аутора, мога мужа Филимона Хубача.

(Кораџи сџоља)

А тек кад чујете њихов величанствени глас, како својим
тонским валерима отвара свих седам небеса и стиже међу
анђеле што својим духовитим песмицама разгаљује лично
Бога! Да му не буде тужно и досадно што толики свет
сваког секунда умире и долази пред њега да га моли за што
боље место у рају.

Кораџи сивола доведу на сцену Владика са блиставом јанаџијом преко свечане маниџије. Исход руке носи амвон.

МАСКА

МЕДВЕДА: Није требало, није требало, ваша преосвећености да ви сецате ову гломазну, свету ствар. Ево, ставите га овде, испред експоната, који је некада био бео, Ал' је од грехова поцрнео. Чека ваш свети благослов па да поврати боју. Сад ће и он, ментор. Само што није стигао. Речено нам је да долази директно одозго, право кроз оџак. Бацу смо развалили, не може да прође кроз врата.

ДИРИГЕНТ: *(Удари џирџијом својим дириџентским шџаџићем о ноџни џуџи)*
Ајде, како смо учили.

ХОР

ЗВАНИЦА: *(Пева)*
“... Многаја љета, многаја љета, многаја љеетааа... .”

ДИРИГЕНТ: *(Љуџиџио)*
Не то, сада! Касније, касније! Шта сада дође?
(Поново џири џуџа удара шџаџићем)
Дође...

ХОР

ЗВАНИЦА: *(Уџлас)*
Благослови ваше преосвештенство.

ВЛАДИКА: *(Каџље)*
Не могу да вас благословим. Нећу да вас благословим. Нисам дошао да благосиљам, већ да кунем и проклињем.
(Каџље)
Гушим се. Угушићу се од вашег демонског задаха и бласфемичног изгледа. Пушташ немачку музику, православни изроде, као да њени сладуњави тонови могу да прикрију тај ваш оштар смрад сумпора који дави у нама сваки богобојажљиви обзир према законима природе од којих је један и основни: Бог је створитељ, а Сатана разоритељ!
(Заџрцне се од каџља)
Где вам је отац, ваш аутор, проклета децо пакла?! Јер, ви сте копилад самог ђавола који вас је скупио на овом балу, овде, у предворју котла кључалог, да саблазните поштен свет и душебрижнике вернике, а сам утекао у миџу рупу, одакле се, преображен у неко ново зло, подсмева Богу и његовим плементим напорима да га држи што даље од себе.
(Каџље)

Смрад сумпора вам је заменио мирис тамјана, змијски породе, јер она... она вас је све створила од часног воска који је надахнула својим демонским дахом и покренула тај ланац гвоздених верига, ужареног гвожђа и оштрих чакљи којима вас, слуге њене, чивутске змије и кокошке премећу са ватре на ватру. Дошао сам, у ствари, да вам кажем истину:

(Каиље)

Само Нови завет је света књига, а Стари је масонско гнездо гностицизма, апокрифа и кабализма, ђаволске науке која глорификује зло као алтернативу добру, мржњу уместо љубави, ругобу изнад лепоте, црно а не бело, које се размеће лѐтом у дубинама а не у висинама где нам је Бог одредио вечно место. Сви сте ви његова творевина, направљени од светог божјег воска који је ваш погани творац крао од нашег црквењака, оживљени не божјим него ђавољим дахом.

(Загрци се и дуго каиље)

Време је да се исправи неправда која је нанесена нашем драгом и великом Богу, да се позове страшни архангел, свети Михајло и да вас својим пламеним мачем баци у паклени огањ, да вас ватра поново претопи и као свеће жртвене врати нашој светој мајци Цркви.

То што сте затворили свог аутора у кавез и решили да ви њега данас изложите, уместо он вас, не даје вам право на ваше богохулно присуство у овоземаљском животу.

(Клекне на колена и њодигне руке у вис)

О једини, о велики, о свети Боже!

Благослови Боже твој чисти пчелињи восак и помози нам да ти га, кроз ватрену литургију, вратимо на небо, проспи своје чудесно миро на наше грешне главе и пошаљи нам свог личног правдољупца, светог носиоца часног Христовог мача, који је просуо многа неверничка црева и пролио океан јеретичке крви да дође и узме данак свој заслужени. Да очисти ову Установу од гноја неверничког, лудила проклетог, и зарије своје оружје у само срце болести ове чиновничке и атеистичке секте, да покоље шљам без милости и затре ово змијско легло. Алелуја! Алелуја! Алелуја!

Дириџент̄и удари њири њуџа шџаџићем о нојџни њулџи и камерни оркест̄џар њочне да свира арију Краљице ноћи из “Чаробне фруле”. Високи Лулини њонови њењу се до њлафона, њреџлићу и као духови њџаме исџуњавају џалерију дрџџаџавом аџмосфером и неочекиваном њџеџџошћу.

ДЕЧАК: Је ли, попе? Чујеш ли ти како је ово свето, како нас духовно вазноси и душу радује? Како наша мама пева божанског Моцарта?! Ви у својим дубоким и спорим мутљазима немате овако живе и чиле вртлоге који нас уздижу у ковитлацима право у небо. Брзо, сигурно и ефикасно. Зашто онда тулиш и хулиш против музике, кад је и тебе папагај направио од истог материјала као и све нас? Шта сад хоћеш? Да се на време дистанцираш од оца и приђеш победнику. Је ли то твоја поповска етика?

ВЛАДИКА: Видећемо, видећемо. Само се ти склони од мене.

ДЕВОЈЧИЦА: Непризнавање генезе не значи да она не постоји.

ДЕЧАК: Уосталом, није ли боље бити направљен од чистог пчелињег воска, него од прљаве земље по којој врви свакаква гамад. Милијарде бакцила, вируса и микроба који ждери и живе и мртве.

ВЛАДИКА: Видећемо, видећемо.

ДЕВОЈЧИЦА: Што не изађеш на улицу да видиш како царују распојасано крвопролиће и грађански рат?

ДЕЧАК: Чекај само кад те заскочи клиничка кокошка и шчепа за гушу, истераће она бога из тебе.

МАСКА

МЕДВЕДА: Немојте децо, ако бога знате. Немојте и ако сте полицајци, будите певачи. Певајте, певајте, само владику не дирајте. Зар не знате да су он и Гузица ко браћа рођена. Шефови наши и властодршци нераздвојни. Јо, што се бојим, ко зна куда ово води, страх ме од греха и гнева Божјега. Ако нас овај прокуне, готово је са нама, праметнуће се крст часни у нама и покидаће нам утробу, гвоздене кокошке да је кључају и развлаче по службеним просторијама. Шта ово испаде, откуд сад ова црна рупа међу нама, у смрад да потонемо, говнима да се подавимо. Није ова мађија ваљда због тога што се курва толико дере и вришти, памет да нам из главе ишчупа. Па шта, иако смо живе лутке, само да нам онај одозго не помрси конце.

ВЛАДИКА: Видећемо, видећемо.

ДЕВОЈЧИЦА: Али, господине медведе, он је против музике, против радости и уметности, вештачког реда који у својим непроспаваним ноћима и стваралачком грчу наш генијални отац, надахнут животом, створио.

- ДЕЧАК: И који, блед и уморан, са лисицама на рукама, опхрван уметничком тремом, чучи у свом кавезу испод свечаног балдахина и чека да га ментор открије и покаже његову славу свима нама.
- ВЛАДИКА: А да ли је он ту? Ваш демон? Жив се не чује. Да није можда, савладан страхом од моје панагије, побегао у своју паганску постојбину?
- ДЕЧАК: Није ваљда твој бог већи од нашег папагаја? Па овај је створио музику, радост, усхићење и шарено цвеће, а онај свеће, бол, тамјан, крв, несрећу и смрт.
- ВЛАДИКА: И васкрсење.
- ДЕВОЈЧИЦА: Шта ће нама васкрс кад смо ионако сви бесмртни.
- ВЛАДИКА: Е то ћемо да видимо.
- ДЕЧАК: Шта има да гледамо. Знаш да се восак не квари. Он је вечан.
- ВЛАДИКА: Док не дође ватра небеска. Док он не сиђе право кроз ову бацу разваљену и све вас стави у један котао и претопи у восак.

Дуžo окамењиван и скаптарњен дим у облику биџра сручи се и пресне кроз оцак у дно камина, одакле се подигне гусица, црна прашина. Из баце, у инвалидским колицима излази Мататије Мелхиседек. Он не може да хода због предимензиониране задњице. Сав је чађав и изгледа као димничар).

- ДЕВОЈЧИЦА: Гле, гле, стигао је оцачар. Имаш ли неку жељу?
- ДЕЧАК: Жељу имам, ал' немам дугме.
- ЛУЛА: *(Одушевљено)*
Па, то је он! Он! Лично он! Он је жив! Толико сам срећна, пилићи моји! Дефинитивно жив, наш врли, ненадмашни лекар наших душа, доктор Мататије Мелхиседек!
- М. М: Мататије је мртав. Ја сам Гузица.
- ЛУЛА: Али, какве то везе има, шефе, ко жив ко мртав, важно је да си ти одржао реч и сасвим неочекивано стигао на време да отвориш изложбу, мене да поставиш на место главне сестре, па не може ваљда твоја миљеница да оде у пензију као обична чистачица, ти си то обећао у врло, врло деликатном тренутку.
Није он никакав оцачар, децо, да испуњава баш све жеље, али, реч је реч, поготову дата у једном узвишеном заносу, то је наш ментор и врховни поглавар који не жели да открије свој прави идентитет, већ је устао из мртвих, васкрсао због мене и свог репрезентативног узорка и најуспешнијег па-

цијента, свих вас, воштаних метафора и маскирао се у Срећка, срећоносног димничара. Ето вам ваше васкрсење, преосвећени; о, хвала богу, хвала милом богу на небесима, што није он лично сишао кроз баду, него нам је упутио њега, свог изасланика. Чим га народ на кокошјим ножицама види и препозна по специфичном ореолу и предимензионираном темељу, обуставиће улично крвопролиће и наши болесници ће коначно моћи да одахну.

М.М: Ђути, Луло. Док сам се гицао и копрцао тамо горе, заглављен у баци, чуо сам шта је преосвећени говорио и у потпуности се са њим слажем.
Камо среће да се он, громада, са неба на вас стровалио, а не ја винска мушица којој је, због величине и значаја положаја прикачена толика гузичетина да ни стандардне клозетске шоље не може више да користи, већ свуда где идем носе чекрк и морају да адаптирају клозете за мене, с опроштењем ваше преосвештенство.
(Љуби га у руку)

ВЛАДИКА: Задњица је божји темељ предњици. Не каже народ тек тако: “Какво дупе, таква и глава.” Што не може да стане у памет, одлаже се у резерви.

М.М: Па да. Стигло му из дупета у главу, што се каже.
Него, дакле, ваше преосвештенство!
Слутим да нисам ни заслужио ваш свети благослов, па, бога ми, не смем ни да се надам рајском насељу. Нису ме тамо хтели. Јок! Зато су ме, ваљда, чакљама и повукли из предворја смрти, прикачили ми енормну гузицу и немилосрдно вратили у службу да самопрегорно лечим идиоте и шизофреничаре. Све знам, све сам тајне неба и земље тамо изучио, сагледао сам у смрти другу страну живота, једино што не знам, докле, ваша милости. Свуда касним, тешка ми канта, једва колица покрећем. Срамота ме је што сте стигли пре мене. Жао ми је, веома се стидим што сам се задржао у пролазу. Тесан оџак, нису га довољно проширили, једва сам прошао. Велика тескоба свуда око мене спречава моју слободну флукуацију.

ВЛАДИКА: Ја сам дошао да ми се врати восак. Верници више немају од чега свећу да запале. Црква ми заудара на парафин, од дима се иконе не виде, низ фреске се црна слуз слива, види шта је твој пацијент од њега направио. Менаџерију која мрда, прди, игра и пева. Зар мој православни восак да пева швапску музику?!

ЛУЛА: Па то је живот, преосвећени! Живот! Музика је спас од туробности, опскурних идеја, она нас уводи у божју ложу, право на небо.
Зар не, маестро?!
Нисмо ми овамо дошли да се размећемо животом, већ да осетимо његову сласт, да уживамо у тим непоновљивим тренуцима који се у вечности врте у круг и које нам он, макар колико кратак и испразан био, дарује у изобиљу. Није ли то и ваша идеја, владико, чак наредба божја, да се радујемо сваком његовом дану, а поготову оном у којему ноћ преовлађује.
Зато, маестро, дај музику, свирајте мајстори свирачи, да певамо и играмо, немачу, руску, француску, било коју, свака је правоверна јер је непогрешив путоказ ка богу, нико нам не може ништа, та флоскула да смо сви ми овде од вештачког материјала, чиста је глупост, нисмо сви ми воштане лутке, има овде и модела, од крви и меса, земаљског праха који води порекло директно од Адама. А крв тражи да као вино ври, да кључа енергијом радости, да се месо покрене из мртвила и смрти која га немоновно чека. Добро, они артифицијелни ће морати заувек да се радују и играју, шта да раде у вечности ако у њој нема вртоглавих валцера и Лепог плавог Дунава, а нама следује крај, крај, крај, боже, зар је могуће да је дело мог суманутог, мог лудог мужа трајније од твог? Па чак и ако га је нечастиви надахнуо, није ли он као ивер отпао од тебе, од твоје божанске материје? Сви смо исти, и Бог, и ми, и ђаво, и смртни и бесмртни, нема разлике међу нама, апсурд и вечно зло нас све обједињују.

Звуци нежно̄ и умилно̄ валцера њосџају бурни и силовити, као хучни Дунав који у свом бесу ломе и њоџаја све њред собом.

Чује се френетичан врисак који заусџави њрисуџне; фигури иџрача се укоче у заџеченом њокреџу. Врисак се њреџвори у роџац, џалерија њоџоне у кармин црвено освейџење. Рика и криџи живоџињских маски на сцени у својој какофонији досџе до креџченда.

ДЕВОЈЧИЦА: *(У њоџџуној џиџини)*

Ово је страшно место, бато. Овде ништа није истина. Ни живот, ни смрт. Нема чак ни правих људи, нити њихових верних копија. Свуда само неки мутанти, на лица недефинисана и празна, ставили су своје страшне маске, а нас су обукли у птичје костиме само да нам лакше смрсе конце. Увукли су нас у овај зверињак, и тај зверски психоинже-

њеринг као две сироте, незаштићене птичице. И док они урлају застрашујуће крике, ми цвркућемо као две будале и допуштамо да се организовани криминал под окриљем уметности одвија управо пред нашим очима, у присуству полиције. И ја не знам више је ли ово лудница или Ломброзов циркус у подивљалом сну нашег оца, чији сми ми таоци. Мислила сам да је ово озбиљна Установа, а овде се са сопственом полицијом шегаче. Све неки окрутни шпилхојзери и глумци изводе своју замршену представу чији се трагичан крај још не наслућује иако је протекао читав један живот. А можда им је само жеља да изазову кисели осмех на окамењеним лицима учесника. Видиш како полако и нас увлаче у своју представу и намећу нам злочин као њен стил, градацију и крај. Јеси ли чуо тај крик што пара мозак, тај помамни вапај насилног одузимања живота, ту ужасну смрт наше праве, наше једине маме? Крв ми се леди од њега, у њему сам препознала зов искони из најдубљих слојева страха у овој свирепој, надасве нељудској шали.

Не знам само откуда ова мистерија, је ли овде баш све могуће, па папагај је ту, под овим балдахином, дрема са лисицама на канџама и у непреобојном гвозденом кавезу чека тренутак своје животне сатисфакције, сан сваког иритираног уметника. Па ипак! Иако не знам како је могао да се у исто време нађе на два тако различита места, на месту славе и умирања, нема никакве сумње, срце ми јасно говори да је управо остварио своју стару, своју опсесивну претњу: Он је убио нашу маму!

ЛУЛА:

Али, птичице моје безазлене, не бојте се децо крикова, овде је све подложно разним шкрипањим и буци, све јечи и стење, пацови тумарају по ходницима и живи се међусобно прождиру, даске врштите, саме се цепају и пуцају од трулежи, зар не видите да је ваш тата ту, и мама, и мама, само сада у улози Краљице ноћи, да вас стави под своје окриље и заштити пре свега од неконтролисаних звукова у главама, сви ми, битни, руководство целе куће је на окупу, чак и преосвећени, додуше, мало под гасом и нешто дезорјентисан, али његова присутност поред нечувене критике значи и подршку почасту због уметничког угледа нашег оца, чији је ниво тако силно, тако незадрживо подигао у односу на цео цивилизовани свет. Не бојте се, не дрхтите, наравно да је ваш отац још увек у кавезу, подигните балдахин и сами се уверите, и ако је као птица мутирао у женку и остао у другом стању, што међу њима, птицама, није реткост, чак,

је тврде орнитолози, уобичајено. Отуда је толика мржња и љубомора на све мушкарце, на све вас, типична женска особина. Али, то није његова права природа, то је болест, љубав је у самом дну његовог срца запретеног мрачним идејама које су га окупирале заједно са тропском грозницом и окренуле против нас.

ДЕВОЈЧИЦА: Ђути лутко, кушуј кучко! Ти лажеш, тебе су подметнули да нам разориш живот, и нама и њему, ти ниси наша права мама већ зли провокатор, њена копија и његова вештачка творевина, папагај ти је и отац и муж. О бизарности у служби Установе, која је наша, на чврстим доказима заснована капитална превара и фатаморгана. Управо смо чули твој прави глас, ти не певаш, ти вриштиш од бола и растанка од живота. Он те је заклао својим металним кљуном, рашчеречио ти је гркљан и зарио каму у срце, источио сву црну крв по твојој белој хаљини. Како је то успео, то је тајна, управо због тога што се мистерије и састоје из онога што је нама немогуће да замислимо а камоли да схватимо, јер он је овде са нама, ту, у гвозденом кавезу двапут закључан, са гвозденим лисицама на рукама управо ради твоје безбедности, а ти си ипак заклана, мама, проклета мама, ко си ти уствари и ко је он, наш отац?! Види бато, завири под балдахин и погледај да ли му се перје осушило, је ли повратио самопоуздање.

М.М: А чекај, дечко, стани мало, не жури брзоплето. Јел' знаш ти ко сам ја?

ДЕЧАК: Знаш. Ти си Гузица.

М.М: Шта, шта?! Чекај, чекај! Ко ти је то рекао, бога му, јес да ми је задњица енормно порасла и то у сну у коме се баш ту од рођења гојим, одувек сам у том делу најосетљивији, али, иако је све релативно, ја имам име и презиме са М.М. иницијалима и задатак који ми је судбина поверила да водим целу ову луду кућу, све вас, у јасну и прегледну будућност иако овде свако мрси муда. А знате ли ви зашто сам ја баш данас изронио из ништавила и анонимне дубине мога бића да дођем у ову јазбину међу све ове зверове? Није ваљда због тога да ме растргну ил' олижу ране, већ да им учиним част, а пре свих, вашем тати, нашем славном уметнику. Нико осим мене не сме да дирне овај балдахин, ја сам спремио говор за отварање тате, за тату тата-Мату, на мени је да га тргнем и прогласим: "Затворено је отворено!"

Као под снажним ударцем промаје, висока, двокрилна врати се широм отворе и кроз њих улази Филимон Хубач који у рукама носи мртву Лулу, крваву и преклану. Њена девичански бела хаљина је црвена од крви. Лула на сцени, у црној хаљини стоји као лутка нејокејно, широм разрођачених очију. Њему, са окрвавлених зглавкова на рукама висе покидане лисице.

ФИЛИМОН

ХУБАЧ: *(Пева)*
Луло моја,
сребром окована
пушио бих,
Ал' немам дувана...

ХОР

ЗВАНИЦА: Већ недељу дана
ја немам дувана...

ФИЛИМОН

ХУБАЧ: А немам ни пара...

СВИ

ЗАЈЕДНО: да купим цигара...

ФИЛИМОН

ХУБАЧ: Пссст! Тише, тише, пијано, пијано, само полагаано да је не пробудимо. Коначно је и она заспала у сенци крила моје љубави, под њиховим нежним лепетом и дубоким хладом, са шареним перјем као у калеидоскопу, све у сунчевим бојама ватре. Много ме је намучила док је била будна. Много. Хвала богу да је коначно заспала и њена врела крв се охладила, да јој се срце одмори. Њена крв свежа и црвена, као рубин драгоцен, а очи склопљене на белом лицу анђела, иако крила нису њена, већ долазе из моје главе.

ДЕВОЈЧИЦА: Убио си ми маму, зликовче. Моју праву, оригиналну маму.

ФИЛИМОН

ХУБАЧ: Не, кћери. Она је дубоко заспала и само изгледа као скрхана болом. Иначе је насмешена и срећна.

ДЕВОЈЧИЦА: Не знам како си се ишчупао из кавеза и како си покидао лисице, али из овог затвора, затвора смрти, нећеш успети да побегнеш.

(Ошкочава њишићољ)

ФИЛИМОН

ХУБАЧ: Али и отуд се враћају, дете моје. Има безброј примера у историји.

Девојчица рејџира њишџољ.

ДЕЧАК: Немој, секо. Остави нам бар једног родитеља.

ДЕВОЈЧИЦА: А где су они били, бато, кад су били најпотребнији? Бавили се собом, а нас су препустили кобили да нас подиже и васпитава. И док смо ми пролазили сурова искушења одрастања и школовања у полицијској академији, он је проводио живот испитујући метафизичке димензије злочина, па је сад ред да искуси његове последице. Сад је касно да интервенишеш. Нема бога који ће га извући из судбине коју му је одредила његова карма. Видећеш. Обичан револверски метак дефинише боље од највћег стваралачког прегнућа. Он ће га ефикасно приковати за вечност. Уосталом, није ли управо она одредба и циљ његовог начина живота. Не убијам га ја, него његово дело.

Пуца у Филимона. Он исџусџи један дуџи и болни крик аррррррра! И џаде на џле заједно са мрџвом и окрвављеном Лулом.

Колекџивни аџлауз, оваџије, са свих сџрана одјекује: “Браво! Браво!” Дириџенџи џри џуџа удари шџаџићем о ноџни џуџи и зачује се фраза из “Чаробне фрале”.

ДЕЧАК: Па, па, па, па, па, па...

ДЕВОЈЧИЦА: Па, па, па, па, па, па...

ХОР

ЗВАНИЦА: “... Па, па, па, па, па, па... Папагено!”

И док фраза насџавља да џрми сџеном, жива Лула у црном косџиму Краљџце ноћи, џрилази деџи аџлаудирајући; џрли их и џуби.

ЛУЛА: О, боже, какав глас! Каква музика, савршена фраза! Хвала, хвала, чеда моја! Чеда моја! Коначно је добио оно што је заслужио. Тај луди папагај Хубач, тамо, на прљавој гомили са оном крвавом хрпом вештачких страсти, својом лутком, која ме је свуда, свуда, и у најделикатнијим околностима компромитовала својим необузданим понашањем, а пре свега, крештавим гласом, јер мој певачки таленат, који сте ви баштинили, није успела да имитира. Њихање куковима, да, али тонске валере и музичке минијатуре, никад. Никад!
(Пева соло мелодију Краљџце ноћи. Цвркуће њен џлас као

на чумском сабајћу злих вила и осјћалих демона)

О, дођите, силе небеске и адске, силе наших уздрхталих нерава, сваки трептај живота наших је са вама! Демони у машти су увек добордошли гости наши. Дођите, испуните нам свечаност, инспиришите нас за дела чија је граница с оне стране реалног попришта, неприступачна нашем вулгарном искуству пуном надутих стомака, главобоље и других водених болести чије нам течности разблажују крв и не дају мисли изван граница лобање, да заједно стварамо свет, застрашујући, без граница и без сна, да схватимо неприступачно и разумемо деспотију створитеља који нам је поклатио живот и читав Универзум, али нам није дао могућност да их схватимо.

Децо моја, јадна и жалосна! Шта вреди ваш труд изван песме? Шта вреде ваша правда и освета кад је ослобођење само привидно, за живот то ништа не значи, то је добро само за позориште. Јер, чим падне завеса, мртви глумци ће се подићи и већ сутрадан, у наредној представи наставити да нас својим сплеткама трују, отровима убијају и ножевима касапе, да нас увлаче у своју ложницу-гробницу наших душа, нашу људску погибију.

Мистерија је толика да не знамо ни шта нас у кавезу чека и да ли је још увек унутра ваш велики отац, наш творац Филимон Хубач, који је од папагаја побегао чак у гвоздени кавез и да ли тамо скрушено и у другом стању седи испод балдахина и даље чека свој болни порођај. Само да наш врховни шеф, професор, доктор Матагије Мелихиседек, васкрсли симбол власти, поврати снагу од ових фрустрирајућих догађаја, мрдне неизмерним гузом и својим још већим говором отвори и прикаже генија свом божанском делу – свима нама!

Под условом, наравно, да некога уопште и има унутра, да полиција није убила оригинал уместо његовог менталног фалсификата.

Ајлауз. Мајтаије Мелхиседек йокуша да усћане из инвалидских колица, али не усће. Прийрче йрисуйни са маском медведа и лава и једва ѓа йодигну. Задњица му се вуче йо йоду.

М. М: *(Искашљава се)*

Гле! Већ се смрачило, а још нема ни шест сати. Осећам да је дошао тренутак да најавим велики догађај, судбоносан за све присутне.

Потпуно вас разумем, ваше преосвештенство. Свеће су

битан елемент у животу сваког верника, а камоли наше свете мајке цркве. Зато ће наш следећи корак бити: претапање свих и свега од воска. Чекали смо само овај тренутак да се у јавности прикажемо и покажемо неизмерну ефикасност Установе у третирању тежих облика менталног инвалидитета. Претопићемо, ако треба, преосвећени, цео свет у веру нашу свету православну. Да нас вера наша света православна заштити од јеврејског лудила и других менталних поремећаја, размножићемо тефлонске гениталије и истребити и колективну и појединачну шизофренију. Нека горе, мајке им га набијем лудачке! Нек добро запамте кад су се са нама зајевавали и са којим теолошким тезама. Бог је само један, највише два до три, Ал' не може свака будала да прогласи себе за творца, иде околу и производи монструме и кретене по нашој светој Установи. Избићемо им ми те луде птице из њихових лудих глава.

На крају, мене приватно интересује једно питање. Ако смо сви ми луди, сем тебе, преосвећени, је ли Бог само тебе направио, а све нас убоги ђаво Филимон, или си и ти, као наш свети брат, дете генијалности свога оца, творца, сведржитеља Космоса, са којим најзад желим да те упознам.

(Тргне балдахин и открије гвоздени кавез у којем се налази једно огромно црвено офарбано јаје са белим највишом преко њега: "ваистину воскрес"!)

Са свих страна узвици:

- Ваистину! Ваистину!
- Мир међу нама!
- Срећно васкрсење!
- Чеснијамо, чеснијамо!
- Нема смрти. Само живој вечни!
- На небу и под земљом!
- Па изабери, где ти се више свиђа.
- Сјани, бре! Шта има да бирам? Ко кога овде зајевава?!
- И шта сад?!
- Чекај, чекај. Нешто се дешава.
- Јаје жуца! Живој се рађа!
- Величанствено!
- Слава теби, Господи!
- Браво, браво, маестро!
- Мајсторски изведено!
- Е, ово је Ускрс!

Јаје почне да се љуља и врти. Најзад јукне и отвори се. У њему се јави Филимон Хубач, који се проиђе.

ФИЛИМОН: Дунав, мајсторе, нема лепршаве, плаве таласе, као што лажу бечки весељаци. Код нас су то муљевити вирови који кључају и даве бледе и испране долине са земљом премреженом дивљим корењем тужних врба и уплаканим утопљеницима под њима.

И док сви сјоје укочени и нејокејни, баи као вошћане лућке, чује се кокодакање које се са свих сјрана јриближава и расје до нејодношљиве какофоније.

КРАЈ